Előszó

Carissime Lector!

Opto lectori salutem et reverentiam! Vita poetica similis est. Verba volant, scriptura manet. Poesis est canticum anime, poesis est locutio animi. Musae me adiuverunt in labore meo. Aut prodesse volunt aut delectare poetae, utrumque volo.

Szabó László István

Tisztelt olvasó!

A vers a lélek nótája, amely mindig szárnyal, virágzik, velünk marad, és gazdagítja érzelmi intelligenciánkat. az élet pótolhatatlan szükséglete, az érzelmek közvetítője. Küldetésem, értéket közvetíteni, tanítani, nevelni, és örömöt okozni másoknak, könyveimmel, verseimmel, őszinte gondola-taimmal, emberi érzelmektől, hétköznapok-ról. a jóért, az igaz békés világért. A versben a költő lelke legféltettebb titkait osztja meg az olvasóval, legmélyebb érzéseit önti a sorokba. A témák éppen olyan változatosak, mint

amennyire a hangulatom is csapongó. Vannak örök visszatérő témák, játékos versek, van benne életöröm, humor, szerelem, fájdalom, emlékezés, szomorúság. Ahogy változik a korom, úgy változnak a szereplők, a körülmények és az érzelmek. Verseim írásakor végig a szeretet és a tisztelet vezette a tollamat.

Szabó László István

Kiadja: SZLI VILL TEAM
Kiadásért felel: Szabó László István
Copyright: Minden jog fenntartva!
Nyomda:Tompa nyomda
ISBN: 978-615-02-2837-2

Édesanyám emlékére

A halál az élted tőlem elrabolta,
Nincs már, ki védőn átkarolna.
Fáradt tested is a porba vész,
Nem érti ezt már a józan ész.

Mennyi mosolyt kaptam tőled,
De mégis könnyet adok főleg.
A szerető csókért most cserébe,

Csak virágot hozok cserépbe.

Itt állok a sírnál némán, tétlenül
Miért büntetsz engem vétlenül,
Még hallom óvó, féltő szavad,
Fájó szívem majd megszakad.

A Tiszavirág

Legyen időd kicsit megállni,
A hatalmas Tiszát csodálni.
Estig nézni a tiszavirágot,
Megismerni e mesés világot.

Felismerni benne a szépet,

Bámulni, mint a szentképet.
Milyen szép a természet,
Ritkán van benne részed.

A víz felett a szerelem virágzik,
Milliónyi kérész vígan játszik.
Hamarosan itt a tavasz, látszik,
A komor Tisza végre kivirágzik.

Nekik csak egy nap a világ,
Hamar elhervad ez a virág.
Ringatja lágyan édes vizét,
Alig ismeri meg az élet ízét.

Kell egy...

Kell egy apa, aki vigyáz rám,
Kell egy hang, ami nyugtat.
Kell egy anya, aki dédelget,
Kell egy kéz, ami simogat.

Kell egy vágy, hogy legyek,
Kell egy társ, hogy élhessek.
Kell egy érintés, hogy tudjam,
Kell egy csók, hogy érezzem.

Kell egy szív, hogy érezzek,
Kell egy szó, hogy higgyek,
Kell egy cél, hogy reméljek,
Kell egy gyerek, amiért éljek.

Az én Édesanyám

Ágyam mellet sokat sírt,
Énértem mindent kibírt.

Engem mindig szeretett,
Nagyon ritkán nevetett.

Ha még élne édesanyám,
A szívemhez szorítanám.
Örömömet megosztanám,
Szeretetem kimutatnám.

Szép orcáját simogatnám,
Ha újra megcsókolhatnám.
Ha a kezét megfoghatnám,
Ha Istentől visszakapnám.

Nőnapi kívánság!

A nők mindenkit túlélnek,
Még az ördögtől se félnek

Ha nincs több érvük sírnak,
Pedig ők mindent kibírnak.

A nők a hétköznapi hősök,
A férfiak fáradt öreg ősök.
A nők mindig szeszélyesek,
De ha nem hát veszélyesek.

A férfinak a nő a család,
A nőnek a férfi a varázs.
A férfi szava összeáll mesévé,
A nő álma varázsolja zenévé.

Kívánunk nektek, csókot százat,
Hófehér menyasszonyi ruhákat.
A feleségeknek a szeretőknek,
A szép lányoknak, a nevetőknek.

10

Egyedül

Én még egyedül élek,
Így semmit sem értek.
És így semmit se érek,
Csak félénken nézlek.

Vágyakoznak a gének,
Bár karjaim már vének.
Vad szerelemtől félek,
Úgy elmúlnak az évek.

Olyan rövid ez az élet,
Ma elfogytak az érvek.
Így rólad szól az ének,
Én örökös lázban égek.

Nélküled hogy éljek,
Ha hosszúak az éjek.
Az örömtől fénylek,
Millió csókot kérek.

11

Múzsa vagy nékem,
És leírom mit érzek.
Vége már az észnek,
A szerelemtől részeg.

Bár szavaim szépek,
Én vén bolond lélek.
A csókjaidtól részeg,
Boldogságra készek.

Ne akard hogy égjek,
Éljünk most a kéjnek.
Szemem beléd réved,
Jó lennék én férjnek.

Édesanyám hazavár!

A tornácon vár már engem!
Szótlanul, némán, csendben.
Haza kéne végre mennem,
Otthon finomakat ennem,

Megint gyermeknek lennem.
Fejemet kötőjébe tennem,
Míg pihenne a karosszékben,
Békesség lenne a lelkében.

Árok partján virágot szedni,
Szelíd csókjaimmal megölelni.
Örülni a forró levesnek,
Az illatos kenyérnek,

A hideg víznek,
A simogató kéznek.
Az otthon melegének,
Édesanyám csillogó szemének.

Plútó kutya üzenete

Ha rám gondoltok, ne sírjatok,
A szép dolgainkra gondoljatok,
Velem nevessetek kacagjatok,
Mert én immár szabad vagyok.

Egy nagy virágmezőn szimatolok,
Futkározok nagyokat ugrándozok,
Én egésznap szabadon barangolok,
Ez azt jelenti, hogy boldog vagyok.

A telihold most már értem ragyog,
Ha rám gondoltok soha se sírjatok,
Hiszen én már a mennyben vagyok,
Nekem itt nem hiányzik a
világotok.

Itt nincs forróság, nincsen hideg tél,
Itt mindenki szabadon boldogan él,
Nincs lihegés csak játék és pihenés,
Itt tényleg kolbászból van a kerítés.

Ez a hazám

Nekem ott a hazám, ahol vagyunk,
Ott a népem, nemzetem, ahol lakunk.
Ott a világ, ahol a földjeink terülnek,
Ott a legjobb, ahol kertjeink feszülnek.

Csak addig, míg a szelíd szemem lát,
Ahol az anyaföld édes kenyeret ád.
Egész odáig, ameddig az ég kéklik,
Ha leszáll az est, az erdő sötétlik.

Halak a folyóban, szőlő a hordóban,
Itt minden éjszaka a tücsök ciripel.
Itt állok, ahol az ég rám beborul,
Ahol a magyar imádkozni leborul.

Valamikor, régen őseink itt laktak,
Itt éltek, haltak, harcoltak, mulattak.
Itt büszke bárdok védték a határunk,
A földeket örökségül ránk hagyták.

Ez a föld mindennél drágább nekünk,
Hazám, mindennél jobban szeretünk.
Az egész világban messze földön járok,
Kóborlok, de végül mindig hazatalálok.

Céltalanul

Felhős és sötét az égbolt,

16

Elbújik mögé a vén hold.
Megint az égre pillantok,
Bújócskáznak a csillagok.

Vaksötét utcákon ballagok,
Céltalan fel és le baktatok.
Égben táncolnak angyalok,
Csak én egyedül hervadok.

Ne aggódjatok jól vagyok,
A bánatba úgyis meghalok.
Még egy kicsikét virrasztok,
Aztán elmegyek szevasztok.

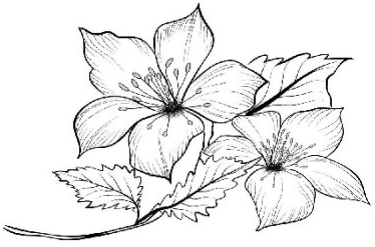

17

A vizslák

A magyar vizslák korán kelnek,
Így hát a gazdák sem pihennek.
Itt egész nap zajosak a kertek,
A vad hétköznapok így teltek.

De látnád, mit művelnek ezek,
Ha bejön hozzánk egy gyerek.
Persze tudom a vizslák szentek,
De akkor vége lesz a csendnek.

Hiába is szólok a játékos ebnek,
Ítt nem lesz helye már a rendnek.
Ezek most mindent szétszednek,
Már hívak hogy játszani menjek.

Az udvaron össze vissza mennek,
Egész nap csak tengnek-lengnek.
Mély gödröt kaparnak vagy ezret,
Hogy én majd a sötétben elessek.

Csibészek, itt a reggeli gyertek!
Elég ha egy rövid füttyel jelzek,

Itt egy darab velős csont nesztek,
A kutyák hamar összevesztek.
Mit adhatnék én még nektek,
Az ételért egymásnak esnek.
Zajosak az udvaron az estek,
Ezek vadul habzsolva esznek.

És én nyugalmat hol leljek?
Ezek mindenütt meglelnek.
És minden ételt elnyelnek,
A vagyonomból kiesznek.

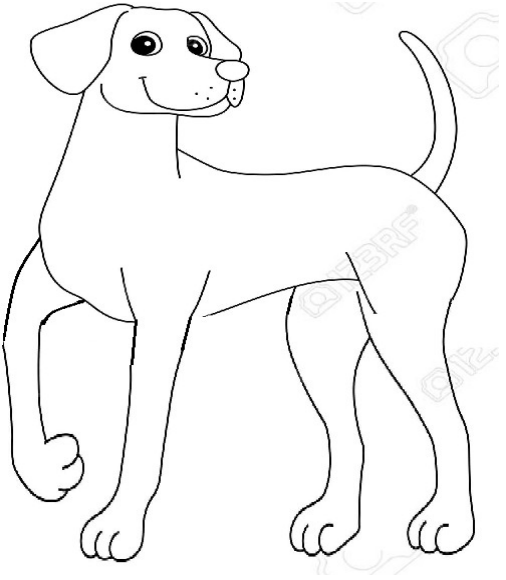

Karácsonyi versike

Hogy hull a hó, de nem bánom,
A hóesést én mindig csodálom.
Hogy élvezem a telet! belátom,
Hógolyózzunk egyet barátom.

Itt van velem a kis családom,
Feldíszítettem a kis lakásom.
Házam ajtaját neked kitárom,

De hova tettem a hólapátom?

Attól félek, hogy még elázom.
Hideg szél fúj még megfázom,
Ha beázik díszes dolmányom.
De előkerült végre a kabátom.

Csak legyen finom kalácsom,
A meleg süteményt komálom.
A Karácsonyi verset kántálom,
Az ingyen kajákból potyázom.

Igyunk egy forralt bort barátom,
Ez a finom vörösbor, a sajátom.
Én a testes finom bort, kívánom,
Neked ezt én jó szívvel kínálom.

Libacomb sül most a farácson,
Ennél nincs finomabb a világon.
Végre eljött a szent karácsony,
Istenhez szól most a fohászom.

21

Anikó kincsem

Te vagy, legnagyobb kincsem,
És te vagy énnekem a minden,
Rajtad kívül semmim sincsen,
Ennél szebb, világon nincsen,
Téged adott nekem a jó Isten,
Nem pénzért, hanem ingyen,
Engedd hogy, ezt én higgyem,
Fodros szoknyája meglibben,
Amikor vonul, hófehér ingben,
A karjaimba a szobába vittem,
Teste izgatón, az ágyra billen,
Némán mellettem fekszik itten,
Csendesen alszik a priccsen,
Hogy ez így lesz, sose hittem.

Drága Anikó!

Csendes kis utcában rendes házikó,
Itt szerelmünk a legfontosabb lakó.
Nagyvilágban züllött bűnös dáridó,
Mi udvarunkon énekel a feketerigó.

Élj 100 évig csak azt kívánom neked,
Amíg csak élek legyen áldott a neved.
Mai napon néked minden jót kívánok,
Ahova csal nézel, ott nyíljanak virágok.

Legyen forróság, vagy szakadjon a hó,
Veled elbújni együtt, mindig olyan jó.
Igaz már a hajam ritka, fehér és fakó,
Úgy nézek már ki mint egy öreg manó.

De, te meg maradtál, fiatal és csillogó,
Még mindig szép, mosolygó és izgató.
A nevető szexi démon, pajkos csábító.
Nem engedlek el soha, - Drága Anikó.

Ha majd belepi emlékemet a fehér

hó,
Tőled hullámzik majd a
szerelemfolyó.
Ha megfeneklik majd ez a drága
hajó,
Akkor is szeretlek téged, Drága
Anikó!

Anikónak

Adok nekem csókot százat,
Csókod ad nekem szárnyat.
Vagy, csak legalább hármat,
Akkor, legalább csak párat.

A főzés mosás még várhat,
Hagy csillapítsam a vágyat.
Ha megcsókolom a szádat,
A boldogság minket áthat.

De nélküle megöl a bánat,
Ha szívünk együtt szállhat,
Senki téged nem bánthat,
Nekünk senki sem árthat.

Ha összeérintjük szánkat,
Közénk senki nem állhat.
A világ egy párnak láthat,
És a szívünk eggyé válhat.

Jé esik a hó!

Végre itt a hideg tél kérem,
Forró teát szürcsölök éppen.
El kezdett esni a hó szépen,
Most álmodom, vagy ébren?
Állok az ablakba és nézem,
Ahogy sűrűn esik fehéren.
Nem reggel hanem délben,
Világít a fehér hó a bércen.
Fújja a szél messze a réten,
Kavarogva a hideg szélben,
Nyakig vagyunk a télben!

Tanulj meg, fiam...

Tanulj meg könny nélkül sírni!

Szép verset könyv nélkül írni,
Szemrebbenés nélkül hazudni,
Ha besároznak, ruhát cserélni!
Sohasem gyűlölni, csak szeretni,
És mindenkinek megbocsátani!
Ha úgy fáj, akkor sem beszélni,
Ha megbántanak, csak nevetni,
És Istentől kegyelmet remélni!

A kultúra napja

Mai nap a kultúra napja,
Kölcsey a himnusz atyja.
A himnuszt nekünk adta,
Ahol írta az Cseke falva.

Nemzetünk e verset kapja,
Ő nekünk a kultúra papja.
Kárpátokig zeng a hangja,
Viszi hangját a Lajta habja.

Ezt minden magyar hallja,
A világban zeng a hangja.
Vigyázzba áll hun e-dalra,
Ha hallja élve vagy halva.

Ezt az imát, e-napon írta,
Az idő múlását is kibírta.
A töröknek tatárnak rabja,
Népünk nem lészen adva.

Huszáraink kackiás bajsza,
Minden magyart hív hadba.
A vitéz bátorságát veti latba,
A magyar virtus és a szabja.

Az avarban

Itt az ősz és jön a tél,
A zöldből lesz a fehér.
A fa is kabátot cserél,
Megsárgul a sok levél.

Feltámad az őszi szél,
A fákról lehull a levél.
Messze fújja el a szél,
És hideg télről mesél.

Az avarban él az egér,
Neki jól jön a falevél.

Jönnek a hideg napok,
Elbújnak alá a rovarok.

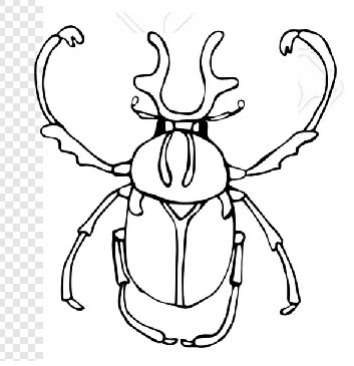

Egy anya fájdalma

Egy anyuka gyászolja fiát,
Míg elmond érte egy imát,
Szomorúan gondozza sírját,
Más nem érezheti fájdalmát.

Hogy hol követte el a hibát?
Magával vitte minden titkát.
Ide hordja minden gondját,
Megjárta a poklok poklát.

Még fülében hallja hangját,

Ön felett vidám kacagását.
A mosolygós piros orcáját,
És szívének a dobogását.

Láthatjuk a lelke árvaságát,
Néma szomorú hallgatását.
Görnyedt teste hervadását,
Anyai szívének jajgatását.

Letörölte a könnyes arcát,
Kifújta jól a nedves orrát.
Elfogadta szomorú sorsát,
És haza vitte búját s baját.

A kukkoló költő

A parton fúj lágy finom szellő,
A vízben egy gyönyörű sellő.
Nem mindennapi, egy delnő,
Egy férfi a szerelemhez felnő.

Mögöttem azt suttogja az erdő,
Odanézz, hogy milyen szép nő.
Az égről csak bámulja a felhő,
És kirobban belőle a mennykő.

Ereimben a forró vérem pezsgő,
Elvesztette már fonalát a szerző.
Sok nyárfalevél mögöttem rezgő,
Súsogja hogy, neki nagyon tetsző.

Remegő testemet is elhagyja az erő,
Szerelmes szívem dobogása megnő.
Csak eredne már el az a fránya eső,
Talán elmenne innen a kukkoló leső.

Kijött a partra, ez a pillanat is eljő,
Na de, oda nézni ilyenkor nem illő.
Lágyan kecsesen áll tündéri nemtő,
Én értem meg rögtön eljön a mentő.

Magány

Párom elment régen,
Néma hang az éjben.
Beültem a csend ölébe,

Hallgatni a vaksötétbe.

Ha még mindig élne,
Az ablakon benézne.
Lelkem sosem félne,
Nyugalmat remélne.

És mindent félretéve
Egymást ölelni kéne.
Imát suttogva, kérve,
Jöjjön már el a béke.

A költő szíve...

A világ elől bújtál, hinni sohasem tudtál,
Mindenki csak piszkál, senki sem sajnál.
Boldogságra vágytál, de rögös utat jártál,
Ne állj meg a célnál, te mindent ki bírtál.
Szavak nélkül szóltál, és toll nélkül is írtál,
Kard nélkül vívtál, ha megbántottak sírtál,
A vers sértőbb a dalnál, erősebb a szónál.
A szavakkal martál, és igaz ember voltál,
Elismerésre vágytál, verseidben szálltál,
Türelmesen vártál, és vén költővé váltál.

Az éhes gyerek

Illatos a polcon a kenyér,
Éhes gyerek boltba betér.
Arca fehér mint a kenyér,
Kis tenyerében pár tallér.

Apró kis kenyeret remél,
Egy kis darabot félve kér.
Ára is csak néhány tallér,
Ennyit már igazán megér.

Finom meleg omlós fehér,
Egy félkaréj bizony kevés.
Annyit kap csak a pénzér,
Ami éppen a szájába befér.

Én örökké leszek…

Leszek öreg koldus templom
lépcsőjén,
Leszek láthatatlan, mint a vén őszi
szél.
Leszek könnycsepp, mint harmat a
fán,
Leszek meleg szellő, amit senki se
lát.
Leszek bundás kesztyű, mi meleget
ád,
Leszek egy fura árnyék, ami
veletek jár.
Leszek apró lámpás a sötét
éjszakában,

Leszek én remete, ki itt él rég magában.
Leszek bujdosó, mert a világtól félek,
Leszek örökké, mert verseimben élek...

Sorsom

Előttem a végzet, mellettem az élet,
Fájó szívem éget, megvárom a véget.
Mögöttem a múlt, elhagytam a bút,
Az életem szép volt, de halál az rút.
Alattam mély kút, ez a pokolba fut,
fölöttem a tejút, innen mennybe jut.
Lábam alatt föld és felettem a hold,
A földön sok élő, és a sírban a holt.

35

Cserebogár

Kertemben pompázó jégvirág,
Körülötte burjánzó vad világ.
Gyökereit rágja a pajor bogár,
Belőle lesz majd a cserebogár.

Ne félj nem sokára itt a Május,
Jön a forró nyár a nagy mágus.
És majd a kövér pajor átalakul,
A vén nyárfákra ha rászabadul.

Szaporodik csendben zajtalanul,
A lakásba is beszáll hívatlanul.
Az utca kövén marad áldozatul,
Ahogy jött eltűnik nyomtalanul.

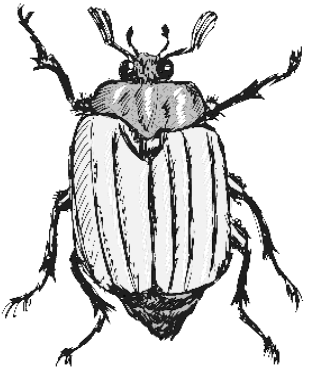

Ellenségem az idő

Kegyetlenül barázdát szánt a homlokomra,
Fehérre festi megmaradt, árva tincseimet.
Lábaimat láthatatlan ólommal terheli meg,
A szemeimet elvakítja, elmémet elbutítja.
Árva szívemet leállítja, kezeim remegnek,

Elzárja tőlem a fényt, az utat, a reményt.
Nincs levegő, nevet, játszik az életemmel,
Minden kacagása hasító fájdalom nekem.
Ellopja testi erőmet, elrabolja a lelkemet,
Mégis megbocsátok neki, mert cserébe,
Írásaimat, mint a nemes bort, úgy érleli.
Verseimet a múló idő arannyá változtatta,
És könnyeinket gyémántokká varázsolta.

Gondoljunk rájuk

Nehéz az ünnep az otthonukban,
Kik magányosan élnek magukban.
Vagy akiknek nem lehet gyermeke,
Akit éjjel-nappal mindig szeretne.

A szomszédban zene, tánc, öröm,
Otthon és meleg, családi fészek,
Kacagás, játék és gyerekzsivaj,
Míg gyerek nélkül a ház kihalt.

Az ünnep fájdalmas azoknak is,
Akik egyedül élnek, magukban.
Zenére és nevetése fülük süket,
Mert elvesztették a szerettüket.

Se család, se mosoly, se öröm,
Csak a magány a csend az üröm.
Az ünnep őket a temetőre hívja,
Szeretteik bent vannak a sírban.
Valyon gondolsz-e néha azokra,

Akik télen kiszorultak a padokra.
Fáznak, állnak és élnek a hóban,
De nem sok részük lehet a jóban.
A szerető Isten vigyázzon reájuk,
Legyen ételük és meleg ruhájuk!

Karácsony estén

A szél kavarja a havat a pusztán,
Gyerekek szánkóznak az utcán.
Az égen fekete varjak szállnak,
A gyerekek ajándékokat várnak.

Vakítón égnek a fenyőn a fények,
A házakból szól az angyali ének.
Teljes szívemből szeretlek téged,

Legyen örökké ilyen szép az élet.

Szüret szünet

Elérkezett a várva várt nap végre,
A tőke kebelén érett a hegy vére.
Munkába áll a ló és az öreg batár,
Cigányzene hangját zengi a határ.
Mosolygó bogyók a dús fürtökön
A lágy ősz meleg ölében fürödnek.
Tűzpiros levél védi a nemes topázt,
Jó hangulatban mulatnak a komák.
Aranyfénybe öltözött a napsugár,
Ünnepi, vörös ingben a szőlőlugas,
Vége a szüretnek, gazda, mulass.

Átok

Varázslat és ákom-bákom,
Nem teljesül már az álom.
Az utamat egyedül járom,
A szerelmet hiába várom.

Nincs semmim csak károm,
Ez nem otthon csak várrom.
A boldogságra hiába vágyom,
Végig kíséri életem az átkom.

A bűneimet szánom bánom.
Az ágyamban egyedül fázom,

A szavakkal is csak játszom.
Sanyarú jövőmet már látom.

Ha tied lehetnék

Lehetnék néma csend túl a szavakon,
Lehetnék egy plakát hófehér falakon.
Lehetnék süvöltő szél fenn, északon,
Lehetnék csónak egy csörgő patakon.

Lehetnék vízcsepp reggeli harmaton,
Lehetnék hókristály fagyott

ablakon.
Lehetnék finom étel terített
asztalon,
Lehetnék halk zene néma
hangfalon.

Lehetnék ünnepelt sztár, a
címlapon,
Lehetnék bonviván fenn a
színpadon.
Lehetnék kis virág gyönyörű
hajadon,
Lehetnék nyaklánc kicsike
nyakadon.

Lehetnék takaró a meleg
pamlagon,
Lehetnék selyemkendő is válladon.
Lehetnék ölelés a csendes
hajnalon,
Lehetnék veled boldogan,
gazdagon.

Lehetnék édes csók a vörös
ajkadon,

Lehetnék a párod édes kis galambom.
Lehetnék tiéd egyszer egy szép napon,
Lehetnék rab madár örökké szabadon.

A szívedben élek

Ne állj itt sírva Kedvesem,
Nem találsz meg engemet.
Ott vagyok, az ébredésben,
A könnyes két szemedben.

A dobogó árva szívedben,
A zuhany simogatásában.
A hajadat fésülő szélben,
Suttogásban a sötét éjben.

Csillagokban fenn az égen,
Gyémántként a falevélen.
A nyíló illatos virágban,
A sárgarigó énekében.

Az érett fűrt szőlőben,

A hűsítő pohár vízben.
A frissen sült kalácsban,
A körülötted lévő világban.

Szüleim emlékére

A munkára nevelt az Édesapám,
Szeretetre nevelt az Édesanyám.
És amíg éltek ők vigyáztak rám,
Sajnos, nincs aki vigyázzon már.

Az áldásuk rám többé nem száll,
Senki se vigasztal, ha valami fáj.
Ha hazamegyek, már senki se vár,
Ölelés a csók, többé már nem jár.

Ó bárcsak őket még csókolhatnám,
Szerettem őket, én megmondanám.
Mostmár a két Angyal vigyáz reám,
A két Angyal a mennyországba vár.

Háború

Megint mit csináltok?
Tűzre való zsiványok.
Embert akartok ölni?
Szíveket összetörni?

Sok özvegy szomorú,
Gyűlik a sok koszorú.
Ez a világ így iszonyú,
Miért kell ide háború?

Ez lenne az a szép világ?
Ide nyílna a szép virág?
Ez inkább szörnyű átok,

Ami vissza hulljon rátok.

Nincsenek itt barátok,
Csak csonka családok.
Ti vagytok a vagányok?
Mit szól majd anyátok?

Az újévben

Óvakodjál minden rossztól,
Gazembertől és gonosztól.
Esőtől a sártól, és a portól,
A kosztól meg a szmogtól.

És tartózkodj az alkoholtól,
A cigitől a kemény drogtól.
Sok dícsérettől és a bóktól,
Ne vásárolj sokat a boltból.

Csak jókat kapjál a sorstól,

És ne hagyjanak ki a jóból.
Az énekből nótából dalból,
Az ölelésből és a csókból.

A csend hangja

Ugye hallod ezt a verset,
Hallgasd csak a csendet.
A csend neked is tetszhet,
Itt most senki se csenget.

Állj csak meg egy cseppet,
Te is érzed, ezt az enyhet?
Legyen nyugalmas ested,
Itt megnyugszik a tested.

Mi építjük fel a mennyet,
Láthatod itt ezt a rendet.
És ez még csak a kezdet,
De ez már nagyon kellett.

Ha majd ébred a nemzet,
Akár világot megrenget.
És ha nyugalmat nyerhet,
Akkor békességet lelhet.

Farsangi hangulat

Hangos vidám a farsang,
De a félelem is lappang.
Kezdődjenek hát a bálok,
Csak állok némán várok.

De nem jönnek a lányok,
Vigyorgásom a maszkon.
Szomorúságom az arcon,

Mély, rekettes a hangom.

Van félelem és reszketés.
Nekem az este szenvedés,
Hangulatom is szomorkás,
Feltört belőle a szorongás.

Alamizsna

Ez a fizetés engem vérig sért,
Én dolgozok holmi baksisért.
Szánalmasan kicsi összegért,
Koldusként, apró pénzekért.

Én húzom az igát a pénzükért,
Akármilyen célokért, bármiért.
Holmi talmi alantas holmikért,

Falatért, far-hátért, csontokért.

Meghaljak homályos célokért,
Én világgá kürtölöm ezrekért.
Nem fizetek ennyit benzinért,
Akkor sem dolgozom ennyiért.

A szerelmespár

Téli estén együtt sétál egy idős pár,
Szép fehér és hideg a havas téli táj.
Ezernyi apró jégcsapok fenn a fán,
A süvítő szelet észre se veszik tán.

Nyakukban lobog meleg fekete sál,
Hogy ne fázzanak, összebújik a pár.
Két szerelmes, hatvan éve együtt
jár,

Pedig őnekik, már minden lépés fáj.

A szerelmespár néha meg- meg áll,
Lépteik elárulják nem fiatalok már.
A két öreg az élettől semmit se vár,
Lelkük együtt majd mennybe száll.

Egyest kaptam

Ülök a suliban a padban,
Üldögélek ott magamban.
Piros nyakkendő nyakban,
A vonalzó ceruza hadban.

A tanárral örökös harcban,

A magyartól is kissé bajban.
Tanár karót írt be, hagytam,
Kapok sajnos ilyet gyakran.

A tanórának is vége lassan,
A nyelvtannal nagy baj van.
A kilincs mint bilincs kattan,
A napló meg kinyílik lassan.

És ő engem talál meg abban,
Én csak megjegyzem halkan,
Hogy megint egyest kaptam,
Sok egyes sorakozik hadban.

Mi lesz így belőled kisfiam?
Mi lesz belőlem? mondjam?

A helyzetem tovább rontsam?
Író leszek és tanár mondtam!

Tanár? majd összeesett holtan,
A tanár volt igen nagy gondban.
Azt hittem mérgében felrobban,
Így hát beírt még egyet nyomban.

Rózsakert

Mint záporeső után a tócsák,
Úgy nyílnak sorban a rózsák.
Szép virágaikat csak hozzák,
Zöld leveleiket sorra bontják.

A töviseik szúrnak, mondják,

A szirmaikat földre szórják.
Míg a tetvek a körüket rójják,
Leveléből a nedvet kiszívják.

De tetvektől a hangyák óvják,
Hemzsegnek a hangyahordák.
Ezzel, a többi rózsát porozzák,
Így születnek nálam a strófák.

A hipochonder

Nekem a vesekő a bajom,
Van is itt belőle egy vagon.
Úgy félek tőle, de nagyon,
Üssön csak engem agyon.

Ha úrrá leszek én a bajon,
Túl élem tán, én ezt vajon.
Oly szomorú most a dalom,
Egy árnyék vagyok a falon.

Ki ez a szerencsétlen fazon,
A halál nekem kész haszon.
Fekszem a hideg ravatalon,
Szívem úgy fáj már nagyon.

Ha elmegyek majd egy napon,
Ne félj semmit drága asszony.
Tied lehet itt minden vagyon,
Én mindenemet reád hagyom.

Isten csak nyugalmat adjon,
Búcsúzok elcsukló hangon.
Kinn ülök egyedül a gangon,
Kicsi nekem már ez a garzon.

Már a kaszás hangját hallom,
Csapkodok a sötétben vakon.
Bár elgyengült már a karom,
Életemet én oda nem adom.

Mindig van remény

Mindig van hit a csodában,
Kereszténység a pogányban.
Pislogó fény az éjszakában,
Tisztító tűz a vak homályban.

Kis józan ész a sok butában,
Keserű könny a magányban,
Micsoda illat a szép virágban,
De sok a képmutatás a világban.

Nyugdíjasok napjai

A hétköznapok unalmasak,

A napok gyorsan elmúlnak.
Én józanul látom a világot,
Nagyon kevés, amit kívánok.

Könnyes, szép pillanatok,
Nem bánom a tegnapot.
Télen a hó, ősszel a szél,
Tavaszi eső, a nyári fény.

Apró álom, újra ébredés,
Nekem az élet tévedés.
Tudok örülni a csendnek,
Nem hiányzom a szemnek.

A sötétnek és a fénynek,
A csúnyának és a szépnek.
Tudom, mit suttognak a fák,
És meddig alkudnak a kofák.

59

A hajléktalan álma

Alszom nyakam a hurokban,
A földön-é vagy a pokolban.
A halál kísért a nyomomban,
Hengergőzöm a mocsokban.

Élek szennyben piszokban,
Itt vagyok örök nyomorban.
Az életem is már romokban,
Egy korty bor a gyomorban.

A szépről álmodom titokban,
Fekszem a hideg dobozban.
Takarózom egy pokrócban,
Félek mint nyúl a bokorban.

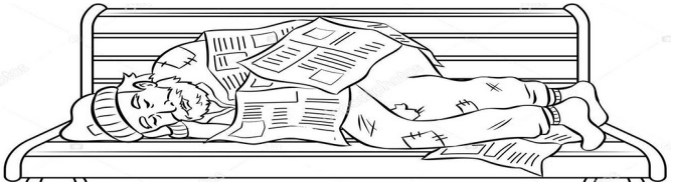

Csak egy szó...

Egy szó ami sokat mondhat,
Egy szó ami reményt adhat.
Szó amely vigaszt nyújthat,
Egy őszinte szó ami nyugtat.

Egy rossz szó ami felzaklat,
És még egy ami haza hívhat.
Van egy szó ami megcsalhat,
És egy másik ami becsaphat.

Igaz szó, hív más szavakat,
Egy szóval amivel nyaggat.
Egy kedves szó ami elaltat,
Az a néma szó ami hallgat.

A Don kanyarban

A háború itt vad, zajos a füleknek,
Mert mindennap hősök születnek.
Döntő nap ez a mai, mert győzünk,
Gyilkos ellenséget örökre kiűzünk.

Jön a tüzes golyó lánggal, fénnyel,
Mégis tele van szívünk reménnyel.
Égnek testünkben a tüzes billogok.
Szállnak vállunkra fényes csillagok.

Én, drága Hazám, én, drága

népem,
Nem jártam otthon már oly régen,
Hű fiad őrzi magyar szavát és hitét.
Mert otthon hagyta a szerető
szívét.

Az őrségben mi, soha nem alszunk,
A hazánk büszke őrei mi vagyunk!
Halállal dacolunk, hősként halunk,
De földet idegenbe nem hagyunk!

A Demecseri vándor

Úttalan utakon, Messze sodort a
szél,
A boldogságot kerestem ez volt a
cél.
Nagyvilágban messze zengett a
dalom,
A szélben nem hallatszott a
fájdalom.

Ijesztő villámok cikáztak a sötét

éjben,
Földöntúli hangok jajgattak a mélyben.
Rettegő szívem megremegett félve belül,
A sötétben van igazán az ember egyedül.

A szőlőlugas mélyén írok,
Szóval örök harcot vívok.
A rímekkel sokat szívok,
A versben túl sokat sírok.

De magammal nem bírok,
És magamban sem bízok.
A sok ételtől is csak hízok,
Mint a megtébolyult írnok.

Egy pohár bort megiszok,
Felszínre törnek a kínok.
Segítségül múzsát hívok,
Mint tavaszi virág nyílok.

Játszom a hajaddal

Hajad formálom a lakkal,
És egy kis fényes olajjal.
Csak játszom a hajaddal,
Mint a költő a szavakkal.

Mint fazekas az agyaggal,
Mint te a vörös ajkaddal.
Mint ördög az angyallal,
Szobrász a lágy anyaggal.

Mint a horgász a halakkal,
Ezt nem érted az agyaddal.
Mint a zenész a dallammal,
Mi történt az én agyammal.

Mint a kelőnap a hajnallal,
Mint a felhők a nappallal.
Egy angyalka szárnyakkal,
Mint a szép virág tavasszal.

Újévi mámor

Szilveszteri fény a sötétben,
És tűzijáték robban az égen.
Ünnepi fénye villog a házon,
De kinn a hóban már fázom.

Az utcán robban a petárda,
Rakéták bombák felváltva.
A hóesésben bőrig elázva,
A kutyám a világot bejárta.

A házban durran a pezsgő,
A szánon nótázik a csengő.
Süteménytől telik a bendő,
Reggelre hasam is megnő.

Ilyen későn alszom máskor,
A buboréktól éled a mámor.
Az alkoholtól mindenki bátor,
Alattomosan setten, az ámor.

Szerelmi civódás

Vihar tombol a szerelem tengerén,
Van némi remény még a peremén.
Beborul a sötét ég dörgés villámok,
Égig érő tajtékzó viharos hullámok.

A szárfa meghajol a hajó is megborul,
A tenger bolydul, a sós víz benyomul.
Váratlanul a szél szelídül megfordul,
Az örömtől a könnyem is kicsordul.

A tomboló vad vihar szellővé tompul,
A szerelem tengere elcsitul jámborul.
Kis feleségem vágyakozón rám borul,

Hát ezért adott Isten tégedet
páromul.

Végre ölelő karjai közé vetem
magam,
A békülés csókjától már nincs
szavam.
Eltűnt hát teljesen a rideg sötét
felhő,
A karjaimba omlik a szerelmes
sellő.

Tanulj fiam...

Nem tanultam rá is fáztam,
Csavarogtam amit bántam.
Az esőben is sokat áztam,
Néha-néha meg is fáztam.

Persze sokat rá is fáztam,

Sokszor nem is kajáztam.
Fiatalon rongyot ráztam,
Anyagilag rosszul álltam.

Sohasem lesz így házam,
Rendes munkába jártam.
De gazdaggá nem váltam,
A tanulást jobbnak láttam.

Én is biztonságra vágytam,
Végül magamat elszántam.
Így bele fogtam én bátran,
Vörös diplomássá váltam.

Hogy eljöjjön, alig vártam,
Erre már én régen vágytam.
Sikerült hízott is a májam,
És nőtt a hasamon a hájam.
Lejártam mindkét lábam,
Okosabb nem volt nálam.
Bontogattam a szárnyam,
És felépült hozzá a váram.

Szerelemre sokáig vártam,
De megtaláltam a társam.

Akire mindig is vágytam,
Mégis teljesült a vágyam.

A Demecseri vándor

Úttalan utakon, Messze sodort a szél,
A boldogságot kerestem ez volt a cél.
Nagyvilágban messze zengett a dalom,
A szélben nem hallatszott a fájdalom.

Ijesztő villámok cikáztak a sötét éjben,
Földöntúli hangok jajgattak a mélyben.
Rettegő szívem megremegett félve belül,
A sötétben van igazán az ember

A reményhez

A mező tele van virágokkal,
A kanyargó folyó halakkal.
A kék óceán nagy hajókkal,
A tengerpart éles sziklákkal.

Az ég tele van a csillagokkal,
Az élet tele van fájdalommal.
A bús fejem gondolatokkal,
Remegő kezeim homokkal.

A világ tele van szegénnyel,
Szegények álma reménnyel.
A remény tele van eséllyel,
Az esély tele van mesével.

Remény

Kinyújtja a kezét, de senki sem nyúl érte,
Réges-régen üres, magányos már az élte.
A fiatalságot, a szépet öregségre cserélte,
A boldogságot, a földi célokat mind elérte.

Persze, valaki talán lesz mellette, úgy vélte,
Végül ő is egyedül maradt, hiába remélte.
Hosszú életében az Istent csak arra kérte,
Hogy ne legyen egyedül, ha eljön a vége.

Olvassatok inkább...

Én minden gondolatom leírom,
Mind addig amíg erővel bírom.
Ez a föld lesz majdan a sírom,
Nem szabad miatta itt sírnom.

Olvassad inkább a sok könyvet,
Nem beszélni, hallgatni többet.
Születik a világban sok jó ötlet,

Arra kérlek, gondolkozz többet.

Testemet az élet hagyja árván,
Puha föld lesz majd a párnám.
Senki se ejtsen értem könnyet,
Így tán nekem majd könnyebb.

Én nem kaptam soha érte érmet,
És nem is kárpótolt érte az élet.
Még szól a dal úgy mint régen,
Pedig végem már réges - régen.

De manapság más szelek fújnak,
Számomra pedig vége az útnak.
Gondolataim messze szállnak,
A mennyországban már várnak.

Hatvan évesen

A szívem némán fáj és sajog,
Elfáradt már nehezen dobog.
Szomorú, - mégis megbocsát,
Senkitől sem vár már csodát.

Összetört, -száz sebtől vérzik,

A barátaim fájdalmamat érzik.
Istentől ajándék minden reggel,
Ha ébredek könnyes szemmel.

Hideg bőröm ráncos és száraz,
A testem már gyenge és fáradt.
Elveszett, gyámoltalan, félszeg,
De én soha nem voltam részeg.

Meggyötört, öreg lett a testem,
De pislákol még a tűz bennem.
Sokszor voltam gyenge és beteg,
És szeretetet adtam mégis neked.

Hatvan éve rovom már a köröm,
A Földön már ez is nagy öröm.
Isten mindig segített énrajtam,
Sose voltam egyedül a bajban.
A szívem most is érted dobog,
Mint sok ezernyi harci dobok.
De lassan kivész belőle az erő,
Régen eltörött már a dobverő.

Lassan az idő elfogy úgy vélem,
Így a napjaimat hasznosan élem.

Mikor majd a halál eljön értem,
Isten bocsásson meg, arra kérem.

Túl a szerelmen

Itt állok búsan, délcegen,
A szerelmedtől részegen.
Szomorúan, de mérgesen,
Sértődötten és félszegen.

Újra szeretni nem képesen,
Bízni benned már képtelen.
Könny cseppeim a képeden,
Te vagy nekem a végzetem.

Túl vagyok a szerelmeden,
Nem vagy már a mindenem.
Ez a szerelem a szégyenem,
Túl vagyok már én mindenen.

Pillangó

Nyári nap úszik kék égen,
Az ég csúcsára ér délben.
A hernyó kúszik a levélen,

Ő belőle egy lepke lészen.

Pillangók szállnak égen,
Mint a fehér hó a bércen.
A csillogó nyári fényben,
A kánikulai napsütésben.

Káposztalevél a vacsorája,
Virágszirom nyoszolyája.
Szivárvány színű szárnya,
A többieket hívja a nászra.

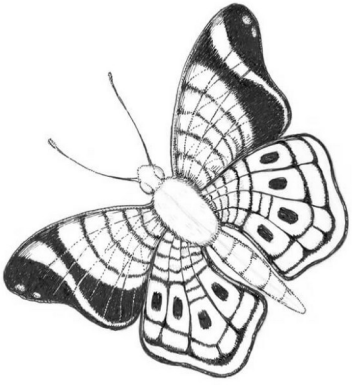

A tó parton

Egyik vasárnap délben,
A meleg nyári szélben.

Állok egyedül a stégen,
Csendesen szerényen.

A Sóstó tiszta vizében,
Kacsák sznak szépen.
Halásznak is serényen,
Közel jönnek remélem.

Fölöttük libák az égen,
Tündökölnek fehérben.
Akárcsak a mesékben,
Nem láttam ilyet régen.

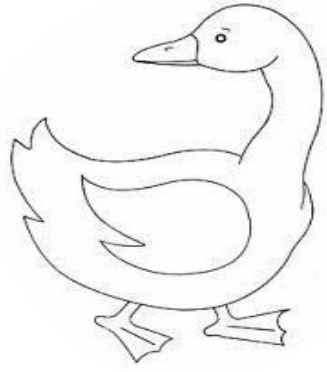

Demecseri kanális

A kanálispart nyárfalevelektől
rezgő,
Susognak a vén fák, morajlik az
erdő.
Hullámzik a vad rét, virágzik a
mező,
Beborult már az ég, és feljött a
felhő.

Hirtelen csend, belecsap a
mennykő,
A tikkadt melegben felfrissít az eső.
Sejtelmesen ropog a vén
fűzfavessző,
Ijedten bukik a vízbe a csillogó
sellő.

De a tündöklő nap fénye hirtelen
feljő,
Kivirul a legelő, és az élet újra
pezsgő.
A Rétközi határ még Istennek is
tetsző,
De szép ez a világ, így boldog a
szerző.

Egy hajléktalan

Bűzlő bozontos koldus magát a járdán
meghúzta,
Egy hajléktalan két papírkarton között
megbújva.
Csuklóján minden vagyona egy szakadt
szatyorba,
Az éhséggel és a hideggel a téli széllel
is dacolva.

Kutyáját, mint a forró kályhát, a
testéhez szorítja,
A savanykás kannás bor, szelíden
álomba ringatja.

81
Szája szélét nyalja, ételről, tiszta
ruháról álmodik,
Egy díszes szobában a fehér asztalnál
táplálkozik.

Igyekszik jóllakni, mert az élet számára
nem létezik,
Az életben ébren sajnos csak nagyon
ritkán étkezik.
Emberként lenni a világban, de ő
sohasem vétkezik,
De ha meghal, akkor már nem fázik és
nem éhezik.

Pedagógus napra

Egy szál virág a pedagógus napon,
Ezért cserébe a műveltséget kapom.
Mi a leckét megtanultuk, de nagyon,
Tudjuk, nekünk a tudás lesz a vagyon.

Gondolatok, szavak, számok és betűk,
Sok fontos ismeretet adtak ők nekünk.
Ezt szeretettel, hálás szívvel köszönjük,
És nevelőinket, tanárainkat köszöntjük!

Kezdődik a tanóra

Itt van egy vén diófa,
Áll az udvaron mióta.
Parány titkok tudója,
Ősszel hullik a diója.

Szedjük a diót alóla,
És gyűlik a dió kilóra.
Na, ki a fészek rakója?
Van e fészeknek lakója?

Ott bújt el egy fióka,
Egy szép rigó utódja,
Egy apró pici rigóka.
A sűrű levél megóvja.

Kicsi félénk mimóza,
Kapóra jött a kabóca.
Pont éhes a kis fióka,
Becsengetés végszóra.

Megyek én is kínlódva.
Elkezdődik a matekóra,
Tanár a mindent tudója,
Nem én vagyok tudósa.

Szerelmemnek

A lelkem veled együtt nevet,
És milyen jó így sétálni veled.
Csak lágyan fogom a kezed,
És melletted a szívem vezet.

Csókot tőled lopni se merek,
Nézek fel rád mint a gyerek.
Érzem hogy a szíved szeret,
Csillognak szép kék szemek.

Nálad én boldogságot lelek,

Vörös rózsákat neked veszek.
Lágyan simogatom a kezed,
És némán suttogom a neved.

Nyugdíjasok napjai

A hétköznapok unalmasak,
A napok gyorsan elmúlnak.
Én józanul látom a világot,
Nagyon kevés, amit kívánok.

Könnyes, szép pillanatok,
Nem bánom a tegnapot.
Télen a hó, ősszel a szél,
Tavaszi eső, a nyári fény.

Apró álom, újra ébredés,
Nekem az élet tévedés.
Tudok örülni a csendnek,
Nem hiányzom a szemnek.

A sötétnek és a fénynek,
A csúnyának és a szépnek.
Tudom, mit suttognak a fák,
És meddig alkudnak a kofák.

Vers születik

A betűk felsorakoznak,
A szavak is összeállnak.
A sorok is szaporodnak,
Versszakok sokasodnak.

A szavak versenyeznek,
Egyet mást megelőznek,
A sorok is rendeződnek,

A rímek is kergetőznek.

A szó tagjai egyenlőek,
Az érzéseim ismerősek.
A szavaim cserélődnek,
A soraim így születnek.

Egy jó példa a kezdőknek,
Szép vers a kétkedőknek.
Az idegenek összenéznek,
Az álmosak is ébredeznek.

A gondolatok így születnek,
Vannak akik nem szeretnek.
A botfülűek is félrelöknek,
A lókötők is megköveznek.
A vers szól a megértőnek,
És mindenféle jótevőknek.
Szeretőnek és barátnőnek,
Szól a vers a jövendőnek.

Legyen ez az utolsó...

Utolsó napunk már együtt,
Utolsó dal, amit dúdolunk.
Az utolsó pohár pezsgőnk,
Utolsó táncunk az életben.

Utolsó sóhajom száll feléd,
Utolsó csókot adok neked.
Utolsó szerelmes ölelést,
Utolsó pillantás arcodra.

Az utolsó pillanat ami örök,
Utolsó perc az életemből.
Utolsó könny, és vége van,
Az utolsó szó: - Szeretlek!

Fázom

A fájó lelkemet néktek én kitárom,
Elnémult már kopott öreg gitárom.
Ez már az ébredés vagy még álom?
Az álom homályos nyomait látom.

Ezt a bűnös világot már szánom,
Én már csak a világ végét várom.
Egyedül lennék ember e világon?
Józan észt én sehol sem találom.

Állok most már köztetek délcegen,
Az ember köztetek élni kénytelen.
Bár a világ ilyen módon fénytelen,
Az emberi butaság, az itt végtelen.

A mennyország nagykapuja zárva,
Csak nézünk a feltámadásra várva.
Ha Krisztus eljő ígéretét beváltva,
Számomra az öröklétet megváltva.

Én csak egy kis melegségre
vágyok,
Sok-sok ezer éve már hidegben
ázok.
És mindenütt csak havas tájat
látok,
Én még meleg nyáron is csak fázok.

A buligyerek

A fiatalok vágya szertelen,
Neked szól ez az intelem!
Hova lett most az értelem,
Hát nem fontos a védelem?

A szenvedély náluk féktelen,
Az ostobaság meg végtelen.
Lesz egy apró élet meztelen,
Őmiattuk születni kénytelen.

A gyermek árva és névtelen,
A két szép szeme fénytelen.
Némán fekszik és nesztelen,
Nincs még benne a félelem.

Te tudod mikor van?

Ideje a születésnek, és ideje halálnak,
ideje a vetésnek, és ideje az aratásnak.
Ideje a csóknak, vagy ideje az ölésnek,
Ideje a szerelemnek, és ideje a szakításnak,
Ideje a gyűjtésnek, és ideje a szórásnak.
Ideje a varrásnak, és ideje a szakadásnak,

Ideje a betegségnek, és ideje a gyógyulásnak.
Ideje a szeretetnek, és ideje a gyűlöletnek,
Ideje a békének, és ideje a háborúnak.
Ideje a kevélységnek és a szerénységnek,
Ideje az igazságnak és ideje a hazugságnak.
Ideje a rombolásnak, és ideje az építésnek,
Ideje a sírásnak, és ideje a nevetésnek.
Ideje a megtartásnak, és ideje az elvetésnek,
Ideje a munkának és ideje a pihenésnek.
Ideje a táncnak, és ideje a gyásznak.
Ideje a beszédnek, és ideje a hallgatásnak…

Ámor csókja

Csak egy lopott csók,
Édes mint a habcsók.
A férfiak már gyarlók,
A formás pici kacsók.

A csókjaimra méltók,
Az érzéki lábai aprók.
Boldog életre vágyók,
Tűz vörös ajkai izzók.

Forró csókomra valók,
Csillogó szemei aprók.
A vad gyönyörre várók,
Hogy irigylik a fickók.

Elbuknak itt a macsók,
Szavaim itt már olcsók.
Szívemen már béklyók,

Ma elhallgatnak az írók.

A Sóstó partján egyedül

A szellő simogatja a vizet
szerelmesen,
Csak én ülök a parton némán,
egyedül.
Mögöttem cinkosul összebújnak a
fák.
Egymáshoz simulva kéjesen
zúgnak.

Mint a forró arany, úgy csillog a tó
vize,
A felszínén fehér hattyúk
himbálóznak.
A hold szemérmesen fürdik a
habokban,
Akár a csillogó tükörben egy

aranyhaj,

Pici gyémántként lebegnek a csillagok,
A Sóstó partján én szomorúan ballagok,
Körös-körül hallgat a zajos, vad világ,
És szívemben kinyílik egy szép virág.

Felesleges áldozat

Áldoztam én is a hazának,
Adtam enni, inni magának.

Bejártam én már a világot,
És vittem a sírokra virágot.

Szántottam az áldott mezőt,
Nem kíméltem izmot s erőt.
Verítéket és könnyet bőven,
Küzdöttem a napon bőszen.

Meggyötört a vad forróság,
Hiába volt a nagy buzgóság.
Mégis elkerült a boldogság,
Kihalt belőlem az elszántság.

Elmúlt a lelkes, szép ifjúság,
Átvert engem az asszonyság.
Szívében, lelkében romlottság,
De messze tőle a mennyország.

Elmegyek

Én egyszer, ha majd elmegyek,
Ezer köszönet lesz az ajkamon.
Ha majd elmegyek egy napon,
Ne lássak könnyet az arcodon.

Bánat se legyen a hangodon.
Boldog voltam itt én veletek,
Szomorúak sohasem legyetek.
Nem pusztítom már a kenyeret,

Elengedem most már a kezedet.
Te felejtsd el örökre a nevemet,
Kulcsolom az imára a kezemet.
Végre hálát adok a jó Istennek,

A huszárok most már vihetnek,
Egy percig szívem fáj nagyon.
Csak tied ne fájjon angyalom,
Ezt a világot végre itt hagyom.

98

A részegség vége

Száz szónak egy a vége,
Bort ihatnék, ez a gége.
A bort ő nagyban mérte,
A hatvanat meg se élte.

A feleség az éltét félte,
Ne igyon, hiába kérte.
Talán felfogta, remélte,
Még a szép szó is sérte.

Minden pénzét felélte,
Az alkoholra cserélte.
A rút halál őt utolérte,
Életének így lett vége.

A pingvin

Lomha pingvin magában,
A Déli sarkon rabságban.
A kemény tél országában,
Tej fehér köd fogságában.

A végtelen éj vakságában,
Örök hómező síkságában.
Vastag jég zsarnokságában,
Egy kietlen rideg világban.

A vad sarki szél sóhajában,
A hideg dér birodalmában.
A dermesztő örök fagyban,
Az éhségtől mindig bajban.

A szellős fekete frakkjában,
Egyedül vacog egymagában.
Egy rideg mostoha világban,
Csúszva mászva és ziláltan.

Vigasztalás

Itt álok az ablaknál kedvtelen,
A szomorúság ül a lelkemen.
Mögém oson átölel kedvesem,
Halkan, némán és csendesen.

Mint egy néma dervis esztelen,
Vígan táncol, forog nesztelen.
Arcátlan pimasz és szemtelen,
Hivalkodó csábító fesztelen.

Átölel szerelmesen kegyesen,
Ujja ősz hajamba túr lezseren.
Kacsója megpihen a kezemen ,
Pukedlizik illően és nemesen.

Mint szabad madár szertelen,
Tánca elbolondított teljesen.
Felszabadult lelke meztelen,

Szép virág nyílik a lelkemen.

Ragaszkodás az élethez

Annyi mindent lehetne tenni még,
Na de hát itt az idő, eljött a vég,
Isten homlokon csókol, majd megáld,
és forrón gyengéden magához ölel.
Mennyi időt vesztegettem el,
mennyi csókot mulasztottam el,
Mennyi könnyet pazaroltam el,
mennyi álmot szalasztottam el.
Így, utólag, talán mégis megérte,
mert megéltem és megértem,
Olyan nagy darabot hagyok a szívemből, amit a világnak kikerülni nehéz,
Könyvekben, könnyekben,

így néha belebotlik majd az ész.
Elfáradt a test, elröpült belőle az
élet,
de a lélek még ott maradt
Örök időkre abban az apró,
jelentéktelen pár sorban a papíron,
Hiába küzd a világ, hogy kitörölje,
Azzal csak mélyebbre radíroz.
Így az emlékem már örökké él,
és nem árthat neki a fagyos tél,
Elindulok a hóba, a rideg télbe,
most már végleg halálra ítélve.
A jót az élet kissé szűken mérte,
mégis hálás vagyok neki érte,
De hiába lettem polihisztor,
mégis szürke eminenciás
maradtam.
Mert a fény bántó nekem,
így az árnyékból hallattam szavam,
Nem háborog már régen a lelkem,
a világot némán szemlélem.
Utolsó elfogyott erővel szorítom
szívemhez az életet, de hiába,
Eljött értem az ördögszekér,

10
3
egy nemes lélek nem mehet
gyalog!
Kezeimen barna folt, arcomon
ezernyi redő, végállomás a temető,
Lelkem hárfáján nincs már húr,
lélekharag zúgásával hív az Úr!

A reményhez

A mező tele van virágokkal,
A kanyargó folyó halakkal.
A kék óceán nagy hajókkal,
A tengerpart éles sziklákkal.

Az ég tele van a csillagokkal,
Az élet tele van fájdalommal.
A bús fejem gondolatokkal,
Remegő kezeim homokkal.

A világ tele van szegénnyel,
Szegények álma reménnyel.
A remény tele van eséllyel,
Az esély tele van mesével.

Reménytelen szerelem

Ó fehér néma házfalak,
Tegnap megint láttalak.

Megint hiába vártalak,
Imáimban megáldalak.

Gondolatban bántalak,
De szavaimmal áldalak.
Újra szívembe zártalak,
Virágok rád szálljanak.

Mások téged bántanak,
Sértő szavakkal ártanak.
Könnyeim már szárazak,
Gyémántokká váljanak.

Szavaim már bátrabbak,
Szép rímek szárnyalnak,
Fogadj engem társadnak,
Engedjünk a vágyaknak.

Fohász

Én már a jó Istent csak arra kérem,
Addig éljek, míg még forr a vérem.
Persze, most már kevéssel beérem,
Hűségemért te vagy nekem az érem.

Te tudod jól, hogy szeretlek már régen,
Persze tudom, hogy lassan már végem.
Az arcom már ráncos, és a hajam déren,
De szeretnék hozzád bújni, hideg télen.

Remeg a kezem, öreg vagyok, idétlen,
Csak némán ülök, a vén karosszékben.
Naphosszat csak bámulok előre tétlen,
Szerelmemért a boldogság lett a bérem.

Torkoska

Ha az éjszaka fölkelnék,
A konyhába kimennék.
Ha hűtőhöz mehetnék,
Éppen csak benéznék.

Benne kaját keresnék,
Még kicsit maradnék.
Nekem ez a menedék,
Ugyan én mit tehetnék.

Éhes vagyok ehetnék,
Falatot ha kérhetnék.
Csipegetni szeretnék,

Már bármit megennék.

Ha egy kicsit ehetnék,
Mindent elfelednék.
Ha jóllakott lehetnék,
Én vidáman nevetnék.

Pár falatot harapnék,
Többé nem vétkeznék.
Nyugodtan pihennék,
Én kevésből ellennék.

Ha nem ennék elvesznék,
Az emberek kinevették
Nem zabálni szeretnék.
A kis húsért remegnék,

Kis fasírtok is ehetnék
Nem kell hozzá főzelék.
És még picike töltelék,
Ebből egy apró töredék.

Hogyha én nem ehetnék,

Az éhségtől reszketnék.
De hogyha nem éheznék,
Nyugovóra is térhetnék.

Ezek a finom csemegék,
Na de, aki akar aludjék.
Hogyha én jóllakhatnék
Már többet nem ennék,

Rózsakert

Mint záporeső után a tócsák,
Úgy nyílnak sorban a rózsák.
Szép virágaikat csak hozzák,
Zöld leveleiket sorra bontják.

A töviseik szúrnak, mondják,
A szirmaikat földre szórják.
Míg a tetvek a körüket rójják,
Leveléből a nedvet kiszívják.

De tetvektől a hangyák óvják,
Hemzsegnek a hangyahordák.

Ezzel, a többi rózsát porozzák,
Így születnek nálam a strófák.

Csak egy szó...

Egy szó, ami sokat mondhat,
Egy szó, ami reményt adhat.
Szó, amely vigaszt nyújthat,
Egy őszinte szó, ami nyugtat.

Egy rossz szó, ami felzaklat,
És még egy, ami hazahívhat.
Van egy szó, ami megcsalhat,

És egy másik, ami becsaphat.

Igaz szó hív más szavakat,
Egy szóval, amivel nyaggat.
Egy kedves szó, ami elaltat,
Az a néma szó, ami hallgat.

Az öreg író emléke

Ne lássam a könnyedet,
Ne sajnáld úgy az öreget.
Hiszen itt vagyok veled,
Itt maradok én köztetek.

Olvassátok a könyvemet,

Ne hullajtsatok könnyeket.
Van itt néhány szösszenet,
Tehozzád szól a bölcselet.

Bejártam a messzi földeket,
Megismertem ifjú hölgyeket.
És szép, gömbölyű völgyeket,
Megszeretgettem többeket.

Nem használok itt közhelyet,
Láttam formás, szép kebleket.
Több százat vagy csak ötvenet?
Töltöttem ott vidám perceket.

Értelmezd az írott szöveget,
A soraiban keress engemet.
Sokan élnek még emberek,
Kik engem megemlegetnek.

Karácsonyi ének

Csengettyűk csengenek,
A gyermekek nevetnek.
Madarak kint remegnek,

Hideg hóban reszketnek.

Az emberek szeretnek,
És boldogok lehetnek.
Ajándék a gyereknek,
Szaloncukrot ehetnek.

Reggelente felkelnek,
Templomba mehetnek.
Amikor majd elmennek,
Egy hálaimát rebegnek.

Bút, bánatot elfelednek,
Másokkal jót tehetnek.
Szerető szívet keresnek,
De sok sütit megesznek.

Vidám napok kellenek,
Inkább sokat nevetnek.
És áldottak a reggelek,
Boldogok az emberek.

Csak egy vers

A vers az élet nótája,
A szép lélek csodája.
Az érzelmek királya,
Szívünknek a virága.

Minden leány imádja,
A szerelmesek imája.
Vígan cseng a gitárja,
A boldogság szikrája.

Énekét zengi világba,
Mit érzek most iránta.
Harcolsz ellen hiába,
Kever minket vitába.

Ha ölelő karját kitárja,
A csípőjét megriszálja.
Szenvedélyünk igája
A szerelmet vigyázza.

Adventi csoda

A kert és az udvar havason,
Fénylő gyertya az ablakon.
Zúzmara csillog az ágakon.
Adventi koszorú ajtómon.

Fenyő feldíszítve gazdagon,
Szaloncukor lóg madzagon.
Sok-sok finomság az asztalon,
Karácsonyi huzat a paplanon.

Ünnepi ének szól az ajkakon,
Egy ima hallatszik át a falakon.
Lágy zene suttog a hangfalon,
Az ismerős dallamot hallgatom.

Némán fekszem a pamlagon,
Erőt veszek most magamon.
A lelkem szárnyal szabadon,
A hangom játszik a szavakon.

Egy vers születik az ajkamon,
Hogy a világ rajtam kacagjon.

Szép fehér hósapka hajamon,
Nevetek gúnyosan magamon.

A részeges

Drágám, én nem tehetek róla,
Nem érted meg te ezt, Rózsa.
Látod, hiába ez a sok próza,
Szerelmes, vidám, szép óda.

Ha az ember boldog volna,
Ha hozzám szépen szólna.
Nem lenne, csak vidám nóta,
Hozzá meg a babám csókja.

Ha összeadna minket a pópa,
Jöhetne hozzánk is a gólya.
Lenne babám, és neki pólya,
Nyitottak lennénk mi a jóra.

Az ember mindent gyónna,

Egész nap csak otthon vóna.
De nem a kocsmában lógna,
Részeg, züllött piás módra.

Itt minden este lenne móka,
Nem bor folyna, hanem kóla.
Ha mindig meleg vón a spórja,
De nem jött még el az az óra.

Az átkokat mind rám szórja,
Az egekig hallatszik a szója.
Elfogyott már a rémes strófa,
Borom sincs már, sem szóda.

A poéta szíve...

A világ elől bújtál, hinni sohasem tudtál,
Mindenki csak piszkál, senki sem sajnál.

Boldogságra vágytál, de rögös utat
jártál,
Ne állj meg a célnál, te mindent
kibírtál.
Szavak nélkül szóltál, toll nélkül is
írtál,
Kard nélkül vívtál, megbántottak,
sírtál,
A vers sértőbb a dalnál, erősebb a
szónál.
A szavakkal martál, és igaz ember
voltál,
Elismerésre vágytál, verseidben
szálltál,
Türelmesen vártál, és vén költővé
váltál.

Alkeszek sorsa

Sörrel locsolják a gigát,
Nyomják a süket rizsát.
Halmozzák a sok hibát,
Isszák a tömény szilvát.

Te se láttál ilyen csudát,
Nem értem a sok birkát.
Mondok értük egy imát,
Együtt ennyi csóró butát.

Mikor mosod ki a csipát,
Helyettük húzom az igát.
Csak vedelik a rossz piát,
Cipőbe csorgatják a pisát.

Felépítik belőle a kriptát,
Megisznak minden tintát.
És elszívják a békepipát,
Kiosztják a füves szipkát.

Hamar kinyitják a bicskát,
Nem ismerik az élet titkát.
Nem látok itt, csak csicskát,
Átússzák részegen a Tiszát.

Mutatják a fiúknak a mintát,
Csak hallgatom a sok dumát.
Nem tanult belőle egy dekát,
Nem látni szemükben a szikrát.

Eltűnök majd...

Eltűnök, mint a hópihe a télben,
Mint a hűsítő árnyékom délben.
Mint az őszi falevél a szélben,
Mint a vadászrepülők az égen.
Mint a vaksötétség a fényben,
Mint a virágok illata a légben.
Mint a kútnak vedre a mélyben,
Megváltást nem vehetsz pénzen.
És az utolsó kenet után, készen,
Ajándék a bűnbocsánat lészen.

A nők fogják a kezünk...

Ha a nő megfogja a kezünk,

Többé már nem vétkezünk.
Csak ennyi kell minekünk,
Megszelídül természetünk.

Megnyugszik vad szívünk,
Megváltozik egész életünk.
Mert a szeretetre éhezünk,
Hozzátok szól most énekünk.

E napon előttetek térdelünk,
Vagytok nekünk a végzetünk.
De nélkületek nem létezünk,
Csak magányosan szédelgünk.

Ha itt vagytok mivelünk,
Semmitől sem félhetünk.
Ha szerelmet remélhetünk,
Veletek boldog az életünk.

Pokoli vers

Mit suttog neked a korom?
Némán csendben mondom.
Az öregség lett a foglyom,
Gyógyszer meg a kosztom.

Nincsen már élni se jogom?
Ezt az életet sutba dobom.
A sorsom most megosztom,
Egy morbid verssel oldom.

Bizakodásra sincsen okom?
Hű kezet nem kell fognom.
Nehezíti az életet a korom,
Szomorúság lett a sorsom.

A perceket már csak lopom?
A holtom lett hát a zsoldom.
Nagyon száraz már a torkom,
Kihörpintem a hideg borom.

Fáradt ujjaimat összefonom,
Nincs semmim, csak rongyom.

A bűneimet még meggyónom,
Nehéz ezt még megszoknom.
Ha az ördög lábába botlom,
Felemelem a görbe botom.
Agyonütöm azon nyomon,
Így nincs már több gondom.

Szerelmi harc

Sejtelmesen suttogó bókok,
Szenvedélyes, édes csókok.
Szerelmünkre nyíló virágok,
Napfényes, tündöklő világok.

Megállt itt már az értelem,
Te vagy nekem a végzetem.
Nem kellene már féltenem,
A hűséget is csak képzelem.

Könnycsepp a szememen,

Fájdalmas seb a szívemen.
Miért sír az én kedvesem,
Miért fáj úgy ez a szerelem.

Zavart elme

Minden csepp eső egy könnycsepp,
Minden lépés a padlón fáradt sóhaj.
Minden hang egy elfelejtett dallam,
És minden kép egy elveszett emlék.

Itt állok, körülöttem hallgat a világ,
Gondolataimban a múlt sötét titkai.
Mint kopott képek a meszelt falon,
Amit keserves emberi életem
rakott.

Hátborzongató a ház és a sok
emlék,
Mélyen eltemetve a feledésbe vész.
Eltűnik végleg, mint a felszálló köd.
Zsibbasztó csendet ültetve a
fülekbe.

A rémisztő sóhaj és a borzongó hang
Nyomasztó lelkiismeret gyümölcsei.
Homályos képek, sejtelmes zenék
Az élethez görcsösen ravaszkodva.

Az árnyak között kószálva lépkedek,
Az éjféli harang milyen titkokat rejt?
A csendes perc egy szomorú dallam,
A kihűlt test pedig lélekharangra vár.

Az idő, az minden mosolyt kitörölt,
Halk szívverést, elfelejtett légzést.
Keskeny utcákon, hol a múlt sétál,
Nem látszik már többé a letűnt idő.

Ismerős nevetés, halk sátáni kacaj,
Mely a széllel suhan a fák között.

Mindez csak vízió, csak vaksötét,
Mely földre hullott álmokat tapos.

Ha menni kell…

Gyűlik a sok fekete felhő,
A hold az égen végre feljő.
Hiába volt a múltad dicső,
Könyörtelen hozzád az idő.

Megöregedni muszáj és illő,
A tükrödben már sok a redő.
És készül neked a szemfedő,
Nincsen már számodra jövő.

Nem farag rímeket a költő,
Már minden unokád felnő.
Elhagyta lábaid már az erő,
Minden lépted fájó, nyögő.

A halál, ha érted végre eljő,

Te leszel majd neki az első.
Lábadnak szorít már a cipő,
Sok foltos, kopott ruhát kinő.

Beléd is becsap a mennykő,
A halál fuvallata hideg szellő.
Ha Istennek lesz majd tetsző,
Szép verssel hal meg a szerző.

Téblábol a kertben a szegény,
Bár tudja, nincs már remény.
Míg az élet vidám, tömény,
A halál szigorú és kemény.

Demecseri zápor

Vad, tomboló szél milyen bátor,
Jobb lenne most lenni máshol.
Nem látni senkit közel s távol,

Milyen csendes a mező máskor.
Sötét az ég, és a szél se jámbor,
A vándor juhász kunyhót ácsol.
Kutyát megköt, és tábort sáncol,
Már friss szénával telve a jászol.
Zengő, sötét felhő, hideg zápor,
A villám fénye is a földön táncol.
De mire kész lesz, te bőrig ázol,
Átélte már hányszor? Százszor.
A meleg tűz már táncol s lángol,
Nem fázik már az öreg pásztor.

A demecseri citerás

Néma nagyapám öreg citerája,
A múltba veszett a legendája.
Hangjától még az ég is rengett,
A zenéje mindenkinek tetszett.

Mindig ugyanazt a nótát fújta,
Egész nap csak citeráját bújta.
Ameddig minden húrja pengett,

Na, addig tiszta szívből zengett.

Nótájától az egész utca csengett,
A zenéjét a nagyvilágba szórta.
Megkopott már a citera és a lóca,
De keservesen szól rajta a nóta.

Nem muzsikál már a vén róka,
Pedig régen napestig csak rótta.
A bortól néha víg volt a strófa,
Hej, ha megint vidáman szólna.

Zajosak voltak általa az esték,
De megfakult már rajta a festék.
Csak a szú cincog benne árván,
Nem csúsznak már ujjai a skálán.

Álmatlanul

Amikor már öreg, beteg az ember,
Alig várja, hogy eljöjjön a reggel.
Bár keservesen, de nehezen felkel,
Szúrós, dagadt, fáradt szemekkel.

De nyögve, nagyon rossz kedvvel
Vánkosodon álmatlanul fekszel,
Kocsányon lógó, álmos szemmel.
Ez a nap is valahogy majd eltel.

Míg szemüveget, papucsot meglel,
A kutatáshoz hosszú időt szentel.
Kezdi a napot egy korty szesszel,
Reggelire néhány falatot is eszel.

Gyógyszert össze-vissza szed el,
Amit bölcsen, borral vígan lenyel.
A szesztől az esze lassan megy el,
Elindul a kertbe nem nagy hévvel.

Kapál, kacsoz, tesz-vesz a kerttel,
Komótosan csoszog, lassan lépdel.
Míg az udvaron szorgosan tényked,
Elhagyja az erő fáradt testét
végleg.

Remény

Míg erős vagy, víg legény,
Az ember legyen szerény.
Mert az élet néha kemény,
Ha beteg vagy, és szegény.

Van, aki feladja, de nem én,
A dolgos ember, ha serény,
Mindig marad egy remény,
Ha reggel üres is az erszény.

A boldogulásért mindig tegyél,
Mindig lesz ételed, amit egyél.
Így nem lesz üresen az edény,
Segítséget és bátorítást remélj.

Imában Istennel sokat beszélj,
Becsületes keresztény legyél.
A jövőben mindörökké higgyél,
A gonosz világtól pedig ne félj.

Hogyan kell élni?

Az ember mindig tudja a módját,
Ismeri élete legfontosabb dolgát.
Munkával gyötörve fáradt testét,
Családja nélkül tölt minden estét.

Dolgozik, amíg csak erővel bírja,
Az életét a nyomorult vérével írja.
Asszonyt szeret, gyereket nevel,
Majd önpusztítón lelket kilehel.

Míg a halál csókja homlokára ég,
Mindenkinél többet tud már rég.
Könyörtelenül akkor jön el a vég,
Pedig de jó volna tovább élni még.

A poéta

Lelkemből árad a vidám dal,
Szép versem nyílik a virággal.
Szívemből édes szavak nyílnak,
Suttogó ajkak szerelemre hívnak.

Fáknak, embereknek, virágnak,
Így születik a zene a világnak.
Furcsa versem rossz és rímtelen,
Most született meg így hirtelen.

Csepűrágó, olcsó hatásvadász,
Vásári mutatványos, komédiás.
Vígan vetem papírra e sorokat,
Az olvasóra bízva a sorsomat.

Reggeli ébredés

Szeretnék én most verset írni
néked,
Nem nagy művet, inkább csak
szépet.
Mint bimbózó, szép virág a lelkem,
Vígan szól szívem hárfáján a
versem.

Lágyan a lélekharang zúg
magában,
Tündökölő énekhang hallik

szavában.
A szélhárfa is zenél vidáman
lelkemen,
Szerelmem csókja szunnyad a
keblemen.

Boldogok lehetünk, hogy újra itt a
reggel,
Mosolygós szerelmem velem együtt
kel fel.
Szerelmes ágyunkban tündérszép
az álom,
Édes, szép angyalom, már a reggelt
várom.

.

Wesselényi a mi iskolánk…

A mi iskolánk a tudás bölcsője,
Mennyi mindent tanultunk tőle.
A múló idő megszépíti a múltat,
A sok végzős diák végre mulat.

A matek okozott némi fejtörést,
A szilencium meg sok szenvedést.
Őrizzük meg a szép dolgokat,
Felejtsük el az ostoba gondokat.

Az Alma materre emlékezzünk,
Mert sok öröm volt itt nekünk.
Azt hiszed, a tanulásnak vége,
Elérkezett a megérdemelt béke?

Az élet iskolája most kezdődik,
Ahol szellemed tovább fejlődik.
Eljött hát végre a nagybetűs élet,
Találd meg majd benne a szépet.

Sok kalandban lesz majd a részed,
De a szerelem lesz majd a végzet.

Az életedhez minden jót kívánok,
Neked illatoznak most a virágok.

Álmodni tovább

Befejeztem most már éltemet,
Nem tanítom már a népemet.
Koporsóra tették a képemet,
Meghagyták az öröklétemet.

Kérem még utoljára a béremet,
Élnem tovább így nem lehet.
A sok jó barát majd eltemet,
Mély sírba dobják testemet.

Láthatod majd a vesztemet,
Ha így látsz majd engemet.
De ha elolvasod a versemet,
Megismered majd lelkemet.

Emberek nem ismernek el,
Az elismerésük nem is kell…
Az életet álmodom tovább,
Hogy újraéljem a csodát.

Nőnapi köszöntő!

Köszöntöm hát most a nőket!
Mert kiváltság szeretni őket.
Az anyákat és a szülőket,
Az öregeket, a csecsemőket.

A nagyokat, a cseperedőket,
A csendeseket, a cselszövőket.
A szelídeket, a csellengőket,
A félénkeket a bátor nőket.

A vágyakozókat a szeretőket,
A pletykásokat a perlekedőket.
A törtetőket, a törekvőket,
A vékonyakat, a dús nőket.

A modelleket, a táncosnőket,

A boszorkányokat, a sellőket.
A hercegnőket, a királynőket,
A szívünkbe kell zárni őket!

Elmúlás

Megint elment hát egy lélek,
Talán én jövök? ettől félek.
Felébredek, de hát még élek,
Biztos élek, mert beszélek.

Meghalnak gazdagok, szegények,
Szertefoszlottak a hiú remények.
Elvész a méltóság és az erények,
Az emberek ilyenkor szerények.

Nem is tudom, mit remélek,
Szomorúan, bánatosan nézek.
Kaszás, még egy napot kérek,

Ugyan kellesz is te a fenének.

Bolyongó lélek

Halotti lepelként a hófehér bársony takaró,
A temetőt ünnepi ruhába öltöztetni akaró.
Se élet, se árnyék, se hit, se bánat, se remény,
A hajnali magány itt hideg, nyirkos, kemény.

Halkan motyogva kábán, bóbiskolva

14
1
álmosan,
Árva lélek a sírok között botladozva bolyong.
Csak céltalanul rovom a temetőben a köröm,
Se szó, se hang, se csók, se könny, se öröm.

A halott kiszolgáltatott és gyámoltalan árva,
Magányos, bús, elhagyott a sírok között járva.
Egy bágyadt szellem tévelyeg némán a Földön,
Elveszetten a névtelen kopott kövek között.

A vén sír már megrepedt, ledöntötte rég a szél,
Benőtte a penész, a gaz, nincs rajta már szöveg,
Hervadt virág, száraz koszorú, itt vajon ki holt?
De senki se tudja, hogy ebben a sírban ki volt.

Eljött a kaszás

Ott áll, a sarokban a szellem,
Egy igazi méltóság és jellem.
Ahogy néz némán, csendben,
De ne féljek, minden rendben.

Nemsokára, kell mennem,
Most bátornak kell lennem.
Már csak annyit kell tennem,
Hogy a vacsorát megennem.

Utolsó kenetet felvennem,
A bűnbocsánatért esdnem.
A megbocsátást remélnem,
De a feloldozással beérnem.

Nőnapra!

A nők mindenkit túlélnek,
Még egy bogártól is félnek.
Ha nincs több érvük, sírnak,
Pedig ők mindent kibírnak.

A nők a hétköznapi hősök,
A férfiak fáradt, öreg ősök.
A nők mindig szeszélyesek,
De ha nem, hát veszélyesek.

A férfinak a nő egy kísérlet,
A nőnek a férfi csak kísértet.
A férfi szava összeáll mesévé,

A nő álma varázsolja zenévé.

Kívánok nektek érzéki vágyat,
Hófehér, ünnepi, illatos ágyat.
A feleségeknek, a szeretőknek,
A szép nőknek, a nevetőknek.

Láttam a világot

Láttam a tengert csillagként ragyogni,
Láttam a vén erdő fáit vígan táncolni,
Láttam a békét az emberek szívében,
Láttam a szerelmet a lányok szemében,

Láttam a virágokat fürödni a

fényben.
Láttam a csendet a széllel beszélni.
Láttam a szívedet szerelmet
remélni.
Láttam a vén koldust meséket
regélni,

Láttam a vad szelet nyárfákon
zenélni,
Láttam a vén holdat az égen
henyélni.
Láttam a jó Istent ott fenn, a kék
égen,
Mindenben Őt láttam, amerre
néztem.

Szomorú szenteste

Nehéz élni azoknak, otthonukban,
Kik csak egyedül élnek magukban.
Vagy akiknek nem lehet gyermeke,
Akit éjjel-nappal csak szeretne.

A szomszédban zene, tánc, öröm,
Otthon és meleg, családi fészek,
Kacagás, játék és gyerekzsivaj,
De gyerek nélkül a ház kihalt.

Az advent fájdalmas azoknak is,
Kik már egyedül élnek, magukban.
Zenére és nevetése fülük süket,
Mert elvesztették szerettüket.

Se család, se mosoly, se öröm,
Csak magány, csend és üröm.
Az advent őket a temetőre hívja,
Szeretteik bent vannak a sírban.

Gondoljunk arra is, aki egyedül
Magányba és bánatba menekül.

Kik fáznak, állnak és élnek a hóban,
De nem sok részük lehet a jóban…

Jön a Mikulás

Nyoma sincs már a víg nyárnak,
Az erdőben hideg szellők járnak,
Fehér hósapka alá bújtak a házak,
A fák csak áznak, az őzek fáznak.
Az emberek meg csak nótáznak.
Nincs iskola, csak a tündérálom,
Este már én is a Mikulást várom.
De ha nem jő, hát azt se bánom.
Csak itt legyen velem a párom.
Legyen finom mákos kalácsom,
És váljon valóra minden álom,
Minden embernek ezt kívánom.
Legyen áldott, békés a karácsony.

Miről mesélnek a fák?

Amikor megy a csikó, önfeledten
örülsz, nem jut eszedbe a kis falu.
De amikor elkopnak a csontjaid,
fehér lesz a hajad, visszavágysz,
Oda, ahol mesélnek a fák, a házak,
a sírok, a kövek és az emberek.
Sorsok, történetek, könnyek,
nevetés, akácillatos, csendes kis
utcák.
Boldog emberek, szabadok, akik
becsülik
a szülőt, a kétkezű munkát,
Itt értik az ízes beszéded, a
kimondott
szó pedig becsületre kötelez,
Itt tisztelik az embertársaikat,

egymást,
a tanárt, a papot és az orvost.
Nincs egy hangos szó, csak némán
Kapálják a szőlőt, túrják a földet,
Elfogadták a keresztet, mit Isten
Adott, így a sorsuk a végzetük lett.

Én csak szeretnék…

Együtt főzni, együtt enni,
Szeretve boldognak lenni,
Ő érte mindent megtenni.
Életemet a kezébe tenni.

Amire vágyik, megszerezni,
Tiszta szívből vele nevetni,
Egymást örökké szeretni,
És együtt világgá menni.

Titokban utódot nemzeni,
Közösen gyereket nevelni.
Egész nap otthon heverni,
Neki örök hűséget ígérni.

Soha betegnek nem lenni,
Nélküle tovább nem élni.
A mennybe együtt menni,
És örök szerelmet remélni.

Isten megbocsát...

A múlt emléke most átölel,
A feltámadás gyorsan jön el.
Nehéz keresztünket visszük,
A reményt és hitet őrizzük.

A padok és könnyek között

1

Öreg néni mormol egy imát.
Fájdalmát mind idehordja,
A kegyelem lesz a zsoldja.

Szemében a hit lángja ég,
Szívét és lelkét tárja szét.
A teste feketébe öltözött,
Lelke a mennybe költözött.

Öregség és halál

A gyűrű adja korát az öreg fának,
A fiatal zöld lomb ad hűs árnyat.
Rögös volt az út, amit bejártam,
Rengeteg furcsa dolgot láttam.

Pillanat az élet, egyszeri alkalom,
A múltat visszapörgetni nem tudom.
Vagyok, mint kiszáradt fa törzse,
Minek ágait a vad vihar letörte.

Lehullott végre az öreg fa lombja,
Nem az enyém már, másoké a gondja.
Az idő sűrű barázdát szánt az arcon,
Nem cipelem már, megvívtam a harcom.

Elfárad a kar, a láb, elvész az erő,
Elfoszlik a ruhám, elkopik az cipőm.
Az emberiségnek írtam pár könyvet,
Senki se hullat értem árva könnyet.

Nincs már álmom, elszállt a remény,
Ami puha volt rég, az is kőkemény.

Lankadó figyelem és elcsukló hang,
Halk zörej szívemen, megkopott rang.

Már csak nyög az öreg, sorvadó test,
Mert kívülről is nagyon rosszul fest.
Mindig fáj, bizonytalan a csoszogó láb,
Már a szemem is csak homályosan lát.

Halott testem már a sírban forog,
Bánatos lelkem örökké csak morog.
Csontom ropog és a szemem kopog,
Szép emlékek és a régmúlt korok.

A halottaktól már rég nem félek,
Barangolok, mint visszajáró lélek.
Demencia, sajgó, elfelejtett emlékek,
A rengeteg tudást átadtam a

szélnek.

Meghalok már, vége lesz a búnak,
Az életért hálát adhatok az Úrnak.
Nincs több nóta, elhalkul a dalom,
Gyűlik a temetésemen a
sokadalom.

Fohász

Én már az Istent csak arra kérem,
Addig éljek, míg még forr a vérem.
Persze, most már kevéssel beérem,
Hűségemért te vagy nekem az
érem.

Tudod jól, hogy szeretlek már
régen,

Persze tudom, hogy lassan már végem.
Az arcom már ráncos, a hajam déren,
De szeretnék hozzád bújni hideg télen.

Remeg a kezem, öreg vagyok, idétlen,
Csak némán ülök a vén karosszékben.
Naphosszat csak bámulok előre tétlen,
Szerelmemért a boldogság lett a bérem.

Merengő

Vajon mit tennél te érte az én
helyemben?
Bizonytalanság és kétely van a
fejemben.
Gondolataim zavaros óceánjában
vergődöm,
Öreg lettem, de mégsem sikerült
felnőnöm.

Talmi értékek tűnnek el a bús, fehér
habokban,
Az időt nem mérem már régen szép
napokban.

Eltűnök csendben a világról végleg és örökre,
Nincs nekem időm már szánalmas körökre.

Agyamban számtalan furcsa gondolat kopogtat,
Elveszett életemért már senki nem zokoghat.
Remény nélkül botorkálok botladozva, vakon,
Unottan, némán kitekintve egy sötét ablakon.

Öregség

Összevissza mész,
Elsorvadt már az ész.
Nem érzem a virágot,
Nem értem a világot.

Lejárt a te időd,
Elkopott a cipőd.
Elfogyott az út is,
Kiszáradt a kút is.

Ősz lett már a haj,
Jön csőstül a baj.
A lábad csak csoszog.
Az élet meg döcög,

Száraz lett a kenyér,
Meghalt már a remény.
Lassan elfogy a levegő,
Gyorsan elhagy az erő.

Fáj, fázik a lában,
Tocsogok a sárban.
Megkopik a hitem,
És megáll a szívem.

Ragaszkodás az élethez

Annyi mindent lehetne tenni még,
de itt az idő, eljött a vég,
Isten homlokon csókol, majd megáld,
és forrón magához ölel.
Mennyi időt vesztegettem el,
mennyi csókot mulasztottam el,
Mennyi könnyet pazaroltam el,
mennyi álmot szalasztottam el.
Így, utólag, talán mégis megérte,
mert megéltem és megértem,
Olyan nagy darabot hagyok a szívemből, amit kikerülni nehéz,
Könyvekben, könnyekben, így néha belebotlik majd az okos ész.
Elfáradt a test, elröpült belőle az élet,
de a lélek még ott maradt
Örök időkre abban az apró, jelentéktelen
pár sorban a papíron,
Hiába küzd a világ, hogy kitörölje,

csak mélyebbre radírozza.
Így emlékem már örökké él, és
nem árthat neki a fagyos tél,
Elindulok a hóba, a rideg télbe,
most már végleg halálra ítélve.

A jót az élet kissé szűken mérte,
mégis hálás vagyok neki érte,
Hiába lettem polihisztor,
mégis szürke eminenciás
maradtam.
Mert a fény bántó nekem, így az
árnyékból hallattam szavam,
Nem háborog már régen a lelkem,
a világot némán szemlélem.
Utolsó elfogyott erővel szorítom
szívemhez az életet, de hiába,
Eljött értem az ördögszekér,
egy nemes lélek nem mehet
gyalog!
Kezeimen barna folt, arcomon
ezernyi redő, végállomás a temető,
Lelkem hárfáján nincs már húr,
harangok zúgásával hív az Úr!

A Sóstó partján

Lágy szellő simogatja a vizet
szerelmesen,
Csak én ülök a parton némán,
egyedül.
Mögöttem cinkosul összebújnak a
fák.
Egymáshoz simulva kéjesen
zúgnak.

Mint a forró arany, úgy csillog a tó
vize,
A felszínén fehér hattyúk
himbálóznak.
A hold szemérmesen fürdik a

habokban,
Mint a csillogó tükörben az
aranyhaj,

Fénylő gyémántként lebegnek a
csillagok,
A Sóstó partján szomorúan
ballagok,
Körös-körül hallgat a zajos, vad
világ,
Szívemben kinyílik egy szép virág.

Hinni szeretnék...

Én hinni szeretnék magában,
Hinni szeretnék a szavában.
Hinni szeretnék a könnyében,
Hinni szeretnék a csókjában.

Hinni szeretnék a mosolyban,
Hinni szeretnék az ígéretekben.
Hinni szeretnék a szerelemben,
Hinni szeretnék a családban.

Hinni szeretnék a csodában,
Hinni szeretnék az emberben.
És hinni szeretnék a hazában,
Hinni szeretnék én a világban.

Kérlek adj Uram

Kenyeret az éhezőnek,
bocsánatot a vétkezőnek,
Békességet a háborgónak,
üdvösséget a távozónak,
Reménységet a betegnek,
megnyugvást a lelkeknek,
Meleg otthont a hontalannak,
mások célját a gondtalannak,
Dicsőséget az érdemesnek,
újabb esélyt a végzetesnek,
Jó menyecskét a legényeknek,
boldogulást a szegényeknek.

A provokátor hangja

Vadul vagdalkozva dobálja a sarat,
Indulatos hévvel formálva a szavat,
Míg magasba lendül fenyegető karja,
Néhány zendülő őt vezérnek akarja.

Félő tekintetem az arcok közt halad,
Pillantásaikban gyűlölet és harag.
A provokátor szava erős kardot farag,
A csapat élére áll, de vajon ott is marad?

Átkokat szórva izzón nyelve pereg,
Az első esőcseppre szétszéled a sereg.
Végül legnagyobb sikerét velem érte el,
Az elhangzott indulat szót sem érdemel.

Adni hittel

Itt állok a Tarpai hegy lábánál,
Az öreg kút száz éve adja vizét,
Így telik el minden napja.
Nem csügged, nem panaszkodik.

Milyen szép, magasztos feladat
Csak adni, adni mindenkinek.
Ilyen kúttá kellene válnom!
Csak adni egész életemben.

Mindig csak adni nem fárasztó?
Hogy győzöd ezt vízzel, erővel!
Öreg kút, hogy bírod energiával?

Mi ad erőt neked, és kitartást?

Mosolyog a víztükör, és ragyog,
"De hiszen a forrás nem én vagyok!
Árad belém, csak továbbadom
Vidáman, csendben és szabadon."

Tanárként hadd éljek ily nemes életet,
Osszak áldást és még több szeretetet!
A talentumot ingyen kaptam Istentől,
Hogy kérhetnék érte pénzt bárkitől...

Egy katona naplója

A háború vad, zajos a füleknek,
Itt mindennap hősök születnek.
Döntő nap a mai, mert győzünk,
Gyilkos ellenséget örökre kiűzünk.

Repül a golyó lánggal, fénnyel,

Mégis tele a szívünk reménnyel.
Égnek testünkben tüzes billogok.
Szállnak vállunkra fényes csillagok.

Én, drága Hazám, én, drága népem,
Nem jártam én otthon már oly régen,
Hű fiad őrzi magyar szavát és hitét.
Mert otthon hagyta a szerető szívét.

Őrségben virrasztunk, soha nem alszunk,
Mert a Hazánk büszke őrei mi vagyunk!
Halállal dacolunk, énekelve meghalunk,
De magyar földet idegennek nem hagyunk!

Emlékszem..

Emlékszem a mosolyára,
Szép arcának ragyogása.
A szemeinek csillogása,
Szőke hajának lobogása.

Ráncos volt a rokolyája,
A szemeimnek látomása.
Szépségének földi mása,
Vad szívének vallomása.

A mosolyának villanása,
És szavainak suttogása.
Piros ajkának változása,
Csókjaimnak cuppanása.

Kezeimnek a simogatása,
Melleidnek szép varázsa.
A szívemnek dobbanása,
Két karom a nyoszolyája.

Életemnek a boldogsága,
A boldogságnak áradása.
Szerelem mennyországa,
És felhívás a kézfogásra.

Vártam rád...

Vártam rád mostanában,
Vártalak a meleg nyárba.
És a hideg téli éjszakába,
Láttalak egy utcabálban.

A szobámnak ablakában,
Álmomban a bujaságban.
Az ébredésed sóhajában,
Az ágyamba pizsamában.

Kora reggel harmatában,
Virágoskertünk illatában.
Telefonban hallgatásban,
Kávézóban valahányban.

A házatoknak udvarában,
Ablakodnál némaságban.

A templomnak odalában,
A mezőn a pusztaságban.

Téli álom

Alszik még a medve koma,
Nincs a hóban lába nyoma.
A barátunk még igen lusta,
Fázik még az öreg csontja.

Nincsen neki meleg kucsma,
Tollal tömött meleg dunyha.
Csak a vékony maci bunda,
Szemeit ezért visszahunyta.

Nem jön ki még hideg hóra,
Vár még egy kis meleg jóra.
Hogyha mégis csak kibújna,
Az lenne még csak a durva.

Köszönöm Tanár Úr!

A sok órai tanítást,
A rengeteg javítást,
A végtelen reményt,
A bizalmát és erejét.
.
A sok-sok nevetést,
A türelmes nevelést,
A feddést és beírást,
A kihívást a kitartást.

A végtelen buzdítást,
A hitet és a számítást,
Odaadást és belátást,

A sok gondoskodást!

Köszönöm Édesanyám

Köszönöm hogy, még vagy,
Hogy ott voltál mellettem,
Amikor végre elindultam,
Amikor feküdtem betegen.

Amikor iskolába mentem,
Amikor érettségizhettem,
És diplomámat átvettem,
Veled de sokat nevettem.

Az emberiséget szeretni,
Önmagamat is kinevetni,
Az öregkort is tisztelni,
Köszönöm a jó célokat,

A módot a lehetőséget,
Köszönöm a szép életet,
A hitet és a reményeket,
Köszönöm neked a hitet,

Köszönöm a csókjaidat,
Köszönöm az öleléseket,
A jót rosszat felismerni,
A szereteted megismerni,

Fájdalmat tűrni elfeledni,
Köszönöm hogy, tanítottál,
Nevetni, szeretni, és ölelni,
Csókolni, és megbocsátani...

Egy barát

A barát megint sokat piált,
A kocsmából jön a svihák.
Szomorú szíve némán kiált,
Pótolta véle a nagy hiányt.

Sovány testalkata is szikár,
Az élete meg így elég sivár.
Szájában tarja büdös pipát,

Húzza tovább a nehéz igát.

Locsolja kitartóan a gigát,
És türelmesen tűri a rizsát.
Tudja hol követte el hibát,
Közben elmond egy imát.

A darázs

Az udvar végén öreg garázs,
Abban fekete darázs tanyáz.
Kezem csipte fekete darázs,
Majd elrepült a zúgó varázs.

Ez aztán hatalmas egy csapás,
A tenyerem egy forró parázs.

Nem is maradt el a síró hatás,
Fájdalomtól könnyem gyaláz.

Még a sírással is jól megaláz,
Meggyógyul majd ne parázz.
Hideg vizes ruhától hűl a láz,
Meggyógyította Édesanyám.

Harc a covid ellen

Most egy kicsit elfáradtam,
A betegségtől kiszáradtam.
A szomjúságom olthatatlan,
Mint haldokló a sivatagban.

A köhögésem múlhatatlan,
Magamat most feltálaltam.
Gyengeségtől elsápadtam,
Meghaltam is gondolatban.

Bár állapotom az változatlan,
A covid ellen én fellázadtam.
Most harcolok elszántabban,
Bár nem vagyok halhatatlan.

A halál az ajtóban láthatatlan,
Csak vár némán mozdulatlan.
Kitartóan konok nyughatatlan,
De hiába állsz ott szakadatlan.

A grumáncánál megragadtam,
A kijáratot neki megmutattam.
Az ezt következő pillanatban,
Hátulról bele nagyot rúgtam.

A beteg kitartó hajthatatlan,
Az orvosokkal bizalmatlan.
A gyógyszerük haszontalan,
Az egészségügy alkalmatlan.

A lándzsás útifű csalhatatlan,
A gyógyulásom folyamatban.
A meleg napot megláthattam,
Végül, mégis meggyógyultam.

Kínos rímek

Nehezen formálom már a dalom,
Akadályoz egy idegen hatalom.
A rímeket én már hiába faragom,
Nem jutok én sehova angyalom.

Hogy segíthetnék így magamon,
Elakadnak a rém rímek a falakon.
Feladom és veszem a kalapom,
Az ihletet másnak meghagyom..

Ez az én utam

Mint apró porszemet, sodor a szél,
Lobogok, mint parázs a sötétben.
Eltűnök, mint a fáradt tavaszi hó,
Felolvadok, mint a cukor a teában.

Elveszek, mint erdőben a gyerek,
Mint tikkadt só a hideg tengerben,
De viszem tovább a pislogó fáklyát,

Elfelejtett sírhant

Valamikor régen, amikor még
éltem,
Azt reméltem, hosszú lesz az éltem.
Költő voltam, és most egy jeltelen
Sírban vagyok pihenni kénytelen.

Névtelen oltár a szélhárfa sóhaja,
Nem száll messze verseim szózata.
Nem hoz már senki virágot a sírra,
Ezt a pár sort egy halott költő
írta...

Levél Édesanyámnak...

Köszönöm neked mindazt,
Hogy ott voltál mellettem,

Amikor végre elindultam,
Amikor feküdtem betegen.

Amikor iskolába mentem,
Amikor érettségizhettem,
És diplomáimat átvettem,
Veled de sokat nevettem.

És megtanítottál szeretni,
A rossz dolgokat feledni,
A szereteted megismerni,
Az idősebbeket tisztelni.

Köszönöm a szép életet,
Módot és lehetőségeket,
A hitet és a reményeket,
Megköszönök mindent.

Köszönöm a csókjaidat,
A könnyeidet az ölelést,
A mosolyt és a nevetést,
A szeretést és a nevelést.

A jót a rosszat felismerni,
Önmagamat is kinevetni,

Fájdalmat tűrni elfeledni,
Tégedet örökké szeretni.

Demecseri napkelte

Kibújik a Nap szégyenlősen,
Elrejtőzött egy ködfelhőben.
Meghallgathatod a dalomat,
Ez az ég közepére csalogat.

Eljöttél te hajnali pirkadat,
Soha el nem múló pillanat.
Melengeti a hideg orromat,
Letagadhatnám a koromat.

A napsugár lágyan simogat,
Reszkető arcokat nyalogat.
Elüldözöd majd a fagyokat,

Megszépítheted a napomat.

Csíráztathatnád a magokat,
És elkergetheted a bajokat.
Napozhatnánk is nagyokat,
Megszületett hát a karcolat.

A sorkatona

Csendes félénk a katona,
Messze még az alkonya.
Reggel ébreszt a harsona,
A parancsnoka marcona.

Lapos neki a kis tarsolya,
Ő a sörivásnak a bajnoka.
A körletünknek dalnoka,
Még rá se néz a csajokra.

Otthon várja az asszonya,
A hús és a meleg tarhonya.

A tágas meleg nagyszoba,
A vad szerelmetes pagoda.

A kertben meg a naspolya,
Finom édes aszalt datolya.
De megrágja a tél vasfoga,
Mire haza megyen a katona.

Kemény képzés a dagonya,
A sok szenvedés és hahota.
Kopasz most még mazsola,
Gyakran jön reá a szapora.

Nyíregyházi kaszinó

Rulettkerék és krupié,
A nyereség a multiké.
Vagyonom semmivé,
A zseton a győztesé.

Az osztó csak leoszt,
Egy vendéget kifoszt.
Reménytől megfoszt,
Gyűlölöd a gonoszt.

A tételeket megtegyék,
Mesénket megegyék.
A játékosok gyengék,
Ó ha egyszer nyernék.

És eladta már a lelkét,
Kiürítette már zsebét.
Szétfoszlott a remény,
Az élet benn kemény.

Számolom én a lapokat,
Kifosztják a balekokat.
Nincs már semmi esély,
A nyeresége is csekély.

Szerencse ma nem jár,
Összedőlt a kártyavár.
Őt senki se várja már,
Nyitva van még a bár.

A juhászlegény

A történetem a ködbe vész,
Farkaskoma nagy merész,
Juhász fiúcska csenevész,

Míg a juhászunk heverész,
És közben vígan fütyörész,
Sok-sok birka meg legelész,

Farkasok tépik szerteszét,
A birka a csatába belevész,
A farkashoz tán odamész,

A birkanyáj mind odavész,
Ha birka nélkül hazamész,
Számadó majd tönkre tész,

Örökre a tömlöcbe mész,
Ahol végleg tönkremész,
Jó teszed ha messze mész,

És lesz belőled szökevény,
Így betyár lett a kis legény,
Most véget ér a költemény.

A pörkölt

A költő ételt kotyvaszt
Egy kanál zsírt olvaszt
Aprított hagymát kavar
Rajta nem sokat agyal

Közben receptet hadar
Készen van vele hamar
Elmondom pár szóval
Ízesiti azt minden jóval

Paprikával borssal sóval
Végzi ezt kellő gonddal
Finom pörköltöt forral
És leöblíti finom borral

Nekifogott dírel dúrral
Nem is spórolt a hússal
Rántást a liszből habar
Az eredménye is pazar.

Kell még egy kis karaj

Bele a lábasba hamar
Az éles késsel szabdal
Na még egy pici pacal

A fakanál mint a paraj
Róla egy kicsit lenyal
Rotyog a finom zafttal
Forró lett a kéznek ajaj!

Égett manccsal nyargal,
Hamar a csaphoz kapar.
Reá hideg vizet facsar,
A költő közben szaval.

A jóslat

Azt jósolta egyszer egy látnok,
A megátalkodott gonosz álnok,

Hamar elhagynak a jó barátok,
Gyorsan eljön majd a halálok.

Nem tudjuk mi lesz a halál ok,
Baleset, betegség vagy rákok,
Vagy valami - elfelejtett átok,
Igen gyakran gondolok rátok.

A sírokon fonnyadt virágok,
Félbe szakadt rövid világok,
Be nem teljesült szép álmok,
Miért is hagytatok itt srácok?

Sakk az iskolában

19
1
Felrakva már az öreg sakktábla,
Itt figyelni kell úgy szól a fáma.
Bölcsesség rejtőzik ebbe a fába,
Nézd meg először mi is az ábra.

Vigyáznod kell itt minden bábra,
Nem veszhet itt semmi se kárba.
A sakkjátéknak megvan a bája,
Figyelmetlenség a nagy hibája.

Barátom az alakításodat látva,
Most aztán benne vagy pácba.
Úgy nézem eldőlt ez a játszma,
A lépéseidnek matt lett az ára.

A reggeli kávé

Álmosan fáradtan ébredek,
És előttem apró fényjelek.
Puha ágyacskám égveled,
Szépen lassan feléledek.

Táskás szemem réveteg,
A konyhám felé tévedek.
És a kávéfőzőre révedek,
Egy forró kávét kérhetek?

Lusta láb csak ténfereg,
Asztalhoz oda lépdelek.
Bizonytalanul lépkedek,
Kávé hangjára ébredek.

Magány a tanyán

Fájdalom lett az ágyasom,
Ez a legnagyobb bánatom.
Nem pihentető már az ágy,
Fáradt testem földbe vágy.

Isten némán hallgatja imám,
Szánalommal tekint le reám.
Itt az életem nem túl vidám,
A sötét szoba lett a kriptám.

De hiába is jár már a pofám,
Egyre csak dagad, a bokám.
Kihalt csendes a kisszobám,
Egértől hemzseg a kamrám.

Elfelejtette a világ a tanyám,
Itt született, halt meg anyám.
Búbánatos kihalt kis cellám,

Az olvasólámpa lett a fejfám.

Demecseri reggel

Alig hogy pirkad,
Lassan megvirrad.
Az agyam zsibbad,
A torkom is tikkad.

Az ember bágyad,
Ébredez a vágyad.
Kidobott az ágyad,
Alhatok még nálad.

A sok virág sarjad,
A kenyere szikkad.
Gyümölcs fonnyad,
A testem is sorvad.

A Demecseri poéta

Nincs a ruhámon bokréta,
Tűzzünk egyet a gallérra.
Nem lesz ebből probléma,
Nincsen rajtam embléma.

Hát megszületett a poéma,
Jóindulatomnak szándéka.
De ez nem gyenge portéka,
Én nem vagyok egy Hetéra.

A gonosz világnak játéka,
És nem is vagyok aszkéta.
A legjobb költők árnyéka,
Nem vagyok nagy stratéga.

Nem lehetek itt én próféta,
Nem vágyom én a poénra.

Inkább vagyok én esztéta,
Szerény demecseri poéta.

Elveszett tudás

Még van a verseimben lélek,
Emlékeim börtönében élek.
A szenvedélytől izzok égek,
Nagyon régen nem remélek.

Elfogytak a szép remények,
Csak a barátaimnak regélek.
Néha gyerekeknek mesélek,
És a sötét világnak beszélek.

A tálentumom már temérdek,
Elajándékoznám az egészet.
A süket füleknek beszélek,

Nem kell ez csak a fenének.

Abba hagyjam-e az egészet?
Vagy gondoljak egy merészet,
Írjak a világnak szép meséket,
Hogy tanuljanak a szegények.

Néha összevissza beszélnek,
Nem születtem én vezérnek.
Sem durvának, se szemétnek,
Se büszkének, se kevélynek.

Inkább gyávának szerénynek,
Egy csendes félénk egérnek.
Nem értették meg a beszédet,
Csak kinevetnek és lenéznek.

Nem érdekelnek szeszélyek,
Az ismereteim is enyésznek.
Ingyen adom oda az egészet ,
Tanulnak belőle a szegények.

Demecseri katonasírok

Hősök sírja domboldalon,
Kopott írás homlokzaton.
A kávémat kortyolgatom,
A kezemet morzsolgatom.

Csak azon gondolkodom,
Elenyészik a sok sírhalom.
Nem az én gondom,bajom,
Merengek a mondottakon.

De sírjaikat rendbe hozom,
Kapával megdolgozgatom.

19
9
Sok sír követ megjavítom,
Jövök megint fontolgatom.

Még egyszer

Már elmentél egyszer, kétszer,
Volt már néhány ilyen gikszer.
Mi volt? pénz-e vagy ékszer?
A szabadságvágy, a kényszer.

Könyörögtem, ne hagyj el,
Boldog voltál! emlékszel?
Én beérném már kevéssel,
A gyönyörű kék szemével.

Szánalmas hazug mesével,
Egy csalfa vak reménnyel.
Megbirkózva a szeszéllyel,
Együtt élnénk a veszéllyel.

Csalódás

Szerelmem becsapott,
Egy életre elhagyott.
Széttépett és kidobott,
Reményem elfogyott.

Hiába üzentem hívtam,
A csatámat megvívtam.

A bánattól csak híztam,
Ő benne sokáig bíztam.

Erővel már nem bírtam,
Így ittam is hogy bírjam.
Párnáimat is telesírtam,
Míg ezt meg nem írtam.

László nap

Mit várjam én a névnapot,
Ajándékot úgysem kapok.
Igaz másnak én sem adok,
De unalmasak így a napok.

Most se kaptam én csókot,
Vagy egy nyomorult bókot.
Hiába hegyezik lapát fülük,
Megvagyok majd nélkülük.

Ha majd mindenki elkerül,
Én akkor maradok egyedül.
A sok-sok csajt teszteltem,
Az igazán jót nem leletem.

És engem senki ne keressen,
Sok gond van így a fejemen.
Megmondtam már kereken,
Nekem nem kell a szerelem.

Reggeli kávé

A filagóriámban időzöm,
Reggeli kávém megfőzöm
A forró kávémat kiöntöm.

Vad élvezettel szürcsölöm,

A cigarettámat elfüstölöm
A kertben gyönyörködöm.
A nap fényében fürdőzöm
Ha kell világgá kürtölöm

A nagyvilágot köszöntöm
Munkába kell készülnöm
Most gyorsan felöltözöm
A finom kávét köszönöm.

Valentin napi remény

Az igaz szerelem elkerül,

Az idő is gyorsan elrepül.
Az ember majd elvegyül,
A Valentin napon lelkesül.

A szerelem nála felmerül,
A csalódással szembesül.
Nagy akarástól megfeszül,
Egy kapcsolatba menekül.

Szíved végre megpezsdül,
Érzi most magát remekül.
És attól álomba szenderül,
De végül mégis megkerdül.

S a csalódástól megrendül,
Nem hiszi már ezt legbelül.
De még tűr némán tétlenül,
Mert nem tud élni egyedül.

Végzetes szerelem

Amikor én reád nézek,
Szemeid megigéznek,
Az arcod vidám ragyog,
Örökre a rabod vagyok!

Élek, mint naív gyerek,
Ki a Tajgetoszra megy.
S csak fogom a kezed,
Némán megyek veled.

Szakadék, sziklák és kő,
Nem látok mást csak őt.
Míg az arcod mosolyog,
Az én szívem is ragyog.

Tavaszi nap

Tavasszal ébred a vágyad,
Télen a testünk is bágyad.
Hideg téli szél már fárad,
A nap melege felém árad.

Arcomon érzem melegét,
És simogatja a fák levelét.
Ébreszti az erdő szellemét,
És építi vadaknak rejtekét.

A hóban botladozik a szél,
Már a nap is korábban kél.
Bár a vad még mindig fél,
Az erdő a tavaszról mesél.

A kis mókus

Sűrű zöld lomb kerül a fák
derekára,
A mókus is felmászott már rég a
fára.
A hideg télen kiürült neki a
kamrája,
Falevéllel bélelt odú volt
melegágya.

Sokk sokk makk lapul még az
avarba,
A mi mókusunk nem jön tőle
zavarba.
Látva nagyra nyílik tőle szeme-
szája,
Gyűjti hordja a makkot egyre-
másra.

A nagy bükkfát többször
körbejárja,
Mint aki készül egy nagy

karneválra.
Az utolsó makkot tőlem
elkunyerálja,
És azt ő villámgyorsan össze is
rágja.

Utána vígan beszalad a fellegvárba,
Nem vesz már engem
emberszámba.
Sötétben ropogtat vígan az
odújába,
Behordta a sok makkot ezerszámra.

A Demecseri erdő

Vadásznak, az erdő barát,
Ő jól ismeri a búját baját.
Recseg ropog száraz faág,
Meghallja ezt a vadvilág.

Értik egymás hangját zaját,
Felismerik egymás szagát.
Lábaim túrják fel az avart,
Sok apró állatot felzavart.

Lakói mint egy szép család,
Láttam már én ilyen csodát.
A földön nyílik ezer virág,
Milyen szép ez a mesevilág.

Demecseri szerelem

Életedben szereplek,
És örökké szeretlek,
Ölellek és kívánlak,
Csókommal kínállak.

A szívemet átadom,
Mosolyod láthatom.
Lelkednek árnyéka,
Az életem ajándéka.

Sok örömet szerezzek,
Együtt veled lehessek.
És jó sokat nevessek,
Soha el nem felejtlek.

Csak melletted heverjek,
De nélküled feszengek.
Téged el nem eresztlek,
De úgy örülnék ezeknek.

Demecseri karcolat

Sok versikét írtam én papírra,
Gyakran volt szükség radírra.

21
1
A gondolataim lettek megírva,
Becsomagoltam őket panírba.

A rímektől vált írásom zafírra,
A rém rímeket a papír elbírja.
A vers bánatom búsan elsírja,
Lelkemnek ez lesz gyógyírja.

A költő a búját baját megírja,
A türelmes olvasó meg kibírja.
Lett ez egy szánalmas szatíra,
Miért is vettetem ezt papírra?

Vers születik

Ülök a kertben tavasszal,
A vén ördöggel a ravasszal.
Együtt kelünk a hajnallal,
Mosakodunk a harmattal.

Játszom újra a szavakkal,
Nem bírok én magammal.
Szépen bánok az anyaggal,
Kész vagyok egy arasszal.

Rímelő szép dallammal,
Amit az olvasó tapasztal.
Elvagyok itt magammal,
Mint a vágy a kamasszal.

Az idő kicsikét marasztal,
Megszületik a panaszdal.
Egy óriási nagy adaggal,
Tornáztam az agyammal.

Drága kicsi Angyalkám!

Csendes kis utcában csendes házikó,
Itt a szerelmünk a legfontosabb lakó.
A nagyvilágban züllött bűnös dáridó,
A mi udvarunkon énekel a feketerigó.

Élj 100 évig csak azt kívánom neked,
Amíg csak élek legyen áldott a neved.
Mai napon néked minden jót kívánok,
Ahova csal nézel, ott nyíljanak virágok.

Legyen forróság, vagy szakadjon a hó,
Veled elbújni együtt, mindig olyan jó.

Igaz már a hajam ritka, fehér és fakó,
Úgy nézek már ki mint egy öreg manó.

De, te meg maradtál, fiatal és csillogó,
Még mindíg szép, mosolygó és izgató.
A nevető szexi démon, pajkos csábító.
Nem engedlek el soha - Drága Anikó.

Ha majd belepi emlékemet a fehér hó,
Tőled hullámzik majd a szerelemfolyó.
Ha megfeneklik majd ez a drága hajó,
Akkor is szeretlek téged Drága Anikó!

Bűnös világ

Csak állok egyedül a sarokban,
És halkan üzenek a dalomban.
A szeretet virágai a karomban,
Szomorúság látszik arcomban.

Menetelnek hosszú sorokban,
Őrültek táncolnak magukban.
Dervisként forognak, ájultan,
Értetlenül némán bámultam.

Kivetkőzve ordítanak amottan,
Világ ellen lázadnak, dacosan.
Ordítva őrjöngenek hangosan,
Gyönyört élvezetet hajszoltan.

Testük és lelkük is csapzottan,
A szemérem már a homokban.
Értelem szikrája? nyomokban,
A lelküknek virága romokban.

Kiáltás

Szívbe szúrva szilánkok,
Soha már nem hibázok.
Az emberekhez kiáltok,
Legyetek hát vidámok.

Csak bámulod a világot,
Szagolva illatos virágot.
Önmagamra vigyázok,
Szép szavakat kínálok.

Kis vacsorát csinálok.
Szép jó napot kívánok.
Én egész nap rinyálok,
De verseket írni imádok.

A nevem Szabó László István, tanár, kutató, író, költő, esztéta, publicista, kritikus. 1964. május 15.-én születtem a Szabolcs-Szat-már-Bereg megyei Kemecsén. Harminc évig Deme-cserben éltem, dolgoztam és alkotottam, jelenleg Nyíregyházán élek, a számítástechnika tanára, a műszaki informatika és az informatika tudományok rendes tanára vagyok. Konzervatívnak liberális, liberálisnak konzervatív, jobboldalinak baloldali, baloldalinak jobboldali, igazi notórius ellenzéki, aki kritikus szemmel nézi a világot. Több évtizedes tanári tapasztalattal rendelkezem. Írásaimban, „advocatus diablo” -ként az ördög ügyvédjeként gyakran tartok görbe tükröt a társadalom elé, rávilágítva a visszásságokra és az ellentmondásokra. A társadalmat érintő kritikáim gyakran csak a sorok között jelenhetnek meg. Gúnyos szarkazmussal késztetem gondolkodásra az olvasót. Négy évtizede jelentek meg első karcolataim cikkeim. Nehéz lenne felsorolni a médiumokat,

ahol megjelentem, írásaimmal. Fontosabb szakmai elismeréseim a Nívó díj és Mács László díj.